

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

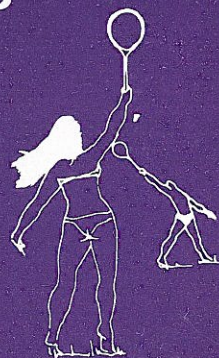
NUM. 24 - JULIOL - AGOST DEL 1982

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

ENRIC MARQUÈS
"EL COMPROMÍS
D'UN ARTISTA"

- * L' A. V. IMPUGNA LES NORMES SUBSIDIÀRIES
- * ENTREVISTA AMB L'EQUIP REDACTOR
- * AQUELLS RACONS QUE HEM PERDUT
- * AL CASAL L'ESTIU ÉS DIFERENT
- * L'ESTIU, EL MAR, EL SOL... I TU

**minigolf
VALLDARO**

Tel. 81 72 99

PLAYA

→ a PALAMOS

← ST. FELIU de GUIXOLS →

PLAYA DE ARO

minigolf VALLDARO

camping - caravaning VALLDARO

GERONA
BARCELONA
FRANCIA

STA. CRISTINA de ARO

BAR *

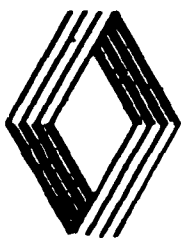
CAMAS
ELÁSTICAS *

MINIGOLF *

ATRACCIONES *

**Ramón
Gurnés**

RENAULT

Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA

**JOAQUIM
COMAS
CORRIUS, S.A.**

CONSTRUCTOR D'OBRES

C/. Maiena, 15 - Tel. 83.02.06

LLAGOSTERA

**L'HOSTAL
DEL BON VI**

C/. Camprodón, 3 - LLAGOSTERA

Us dona la benvinguda

Gràcies.

SUMARI

Portada: Gouache d'E. Marquès
-Llagostera 69-

- 13 - Pòrtic
- 14 a 8 Entrevista
Enric Marquès i Ribalta:
"El compromís d'un artista"
- 19 - Temps i Coses, per P. Parés C.
- 10 a 13 La importància de les
Normes Subsidiàries
 - Xerrada amb els Germans Falcó
Arquitectes Redactors
 - Necessitat d'una presa de
consciència col·lectiva
- 14 a 15 Coses del Poble
 - Enterrament civil a Llagostera
 - Jo compro, jo venc
- 16 a 25 L'ESTIU:
 - On és el nostre mar?
 - Entrevista: Un "voyeur" entre
nosaltres
 - Al Casal l'estiu és diferent
 - Aquells racons que hem perdut
 - L'estiu, el mar, el sol... i tu
 Poesia:
 - Rafael Martínez
 - Josep Calvet
- 26-27- Recordant un ans d'ahir
per en Tià
- 27-28- Petites obres d'art
- 30 a 34 Opinió, opinió, opinió
- 35 - Acudits d'en Ramon
- 36 - El Teatre al carrer, per jvb
- 37 - Curset de Natació:
Entrevista a Neus Rodas

*Nota: Les fotografies del núm. 23:
portada August Vidal i la seva dona
Lina, eren originals de Toni Vidal.*

PÒRTIC

11 de setembre del 1982
SOM UNA NACIÓ... OPRIMIDA

Existeix la tendència de convertir l'onze de setembre en una diada de "Festa Major". No serem nosaltres el qui reprovarem les festes populars ni discutirem la conveniència de gaudir de balls de carrer i gresca, però la commemoració de l'aniversari d'una derrota, només té sentit si s'institueix com una jornada reivindicativa.

Cal reconèixer que en l'actualitat la resposta de la gent a una diada purament política i reivindicativa seria minsa. Lluny estem d'aquell 11 de setembre del 1977 que a Barcelona sol, aplegà un milió doscentes mil persones sota l'exigència d'autogovern. Lluny de moltes il·lusions, vivim ara l'època del desencís.

Ens hem cansat de tot sense haver posseït res en llur plenitud. El restabliment de les institucions com el de totes les llibertats recuperades per aquesta democràcia, s'ha aconseguit de forma feble, deslluïda i amb limitacions insalvables. No és cap opinió extremista considerar que el règim espanyol és un híbrid entre la democràcia i la dictadura. A la primera se li deu l'establiment de la monarquia-parlamentària-constitucional, democràtica en la seva forma. Per gràcia de la segona, patim la influència dels poders fàctics en les decisions de govern.

I en aquest clima s'ha instituït la Loapa, una llei que assegura l'arbitri del poder central per damunt de l'autonòmic, un greu retrocés per a les pretensions nacionalistes catalanes. És recolzada per un partit socialista convençut de la victòria en les properes eleccions. Els socialistes catalans prefereixen una Catalunya depenent d'un govern central socialista abans que un govern autonòmic convergent, cosa que, lamentablement, a tots els qui desitgem un canvi tant en la política de l'estat com en la catalana, ens evidència llur desig de poder.

En aquesta diada, que òbviament no serà unitària, tenim molt pel que lluitar. Podem començar per fer-ho contra la Loapa, contra la nuclearització de Catalunya, contra la especulació del sòl.

Hem de recordar a tothom que som una Nació, i recordar-nos a nosaltres mateixos que som una Nació oprimida.

Col·lectiu de Redacció

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

COL·LECTIU DE REDACCIÓ:

Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Mercè Carbó, Maria Lloset, Enric Ramonet, Elena Roget, Joan Ventura, Eduard Vert, Ruth Vert.

Llagostera, juliol-agost del 1982

"BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA"
Núm. 24

Dirigit pel: Col·lectiu de Redacció

Editat per: L'Associació de Veïns
Apartat 54 LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques Duch - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300-1980

entrevista

ENRIC MARQUÈS i RIBALTA

El compromís d'un artista

GIRONA - PARIS - LLAGOSTERA

Per la seva peculiar situació geogràfica, proximitat al mar, a Girona, relativament a Barcelona, Llagostera ha gaudit (?) sempre d'una notable aflluència de forasters: estiuant quan el bon temps, cercant treball en èpoques mulsors, edificant hi un xalet per "tot l'any"... el cas és que sovint els viants fan parada al nostre poble.

Vinut de fora, el nostre entrevistat s'ha arrelat a Llagostera. Gironí de naixement, de "La Rodona" (Santa Eugènia de Ter), els puntalitzos, va estar per primera vegada al poble de molt jove, i més enllà hi passà els estius fins de l'any 1975 que hi va nàre be permanentment. Antic administrador, ja de car no per anar a conèixer món, l'artista pintor com es, obviament va anar a París, aquell París, centre de la cultura europea i mundial. Allà hi va viure molts anys, s'hi va casar, amb l'Anny una francesa natural de Les Ardenes, professora d'anglès i que parlava estupendament el català. Tenen dos fills, la Lúcia i en Xicu.

Durant els anys seixanta i principis dels setanta fa innumbrables viatges, mantenint el contacte amb el país, tot participant als que restaven ací i com anaven les coses per Europa. Pintor, dibuixant, cartel·lista, ve treballant com a compaginador i diagramador, des del primer número en el "Punt d'Art" estava que està a punt de cloure, per dedicar-se de nou a la pintura.

Amb ell, que ja avancem no és un personatge desconegut per nosaltres, ja que en diverses ocasions ha col·laborat en aquesta publicació i també en les èpoques del Bell Matí vanquardista, a més de narrar a grans trets que ha estat la seva vida i cercar l'opinió de temes diquem ne generals, hi hem volgut trobar un digne representant d'aquests llagosterenos sobrevivents, ja com a observador crític, exigent i oportú, ja com a simpatitzant de les nostres característiques bones i dolentes.

"La història ve de molt lluny, jove-net, gironí, vaig fer el descobriment de Llagostera per un atzar familiar, la meva germana hi festejava. Jo hi acostumava a venir per la Festa Major. Des de llavors les diades de la Festa Major han continuat essent per a mi una mena de magnificència de la vida de Llagoseta, no solament perquè s'hi aplega més gent, més activitats, firaires, alegria,... sinó perquè també tenen lloc poc abans del mes de juny, d'aquest dolç moment de l'any, que en aquesta llesca del Gironès, que és una terra suau, ateny el punt de màxima lluminositat".

"Aleshores, venia d'una ciutat petita i quedava impressionat per aquesta naturalesa. Fins i tot tinc encara alguns exemples en la meua pintura que intentaven captar aquell impacte, aquella relació directa amb un paisatge. En aquell moment ignorava per complet que transcorreguts uns anys, i per una sèrie de circumstàncies, em convertiria en un convilatà més de Llagostera, títol al qual aspiro. Però aquesta és una altra història".

—Fent un salt en el temps, què va ésser de la teua vida, en aquesta època que va de les primeres visites a la decisió de viure aquí habitualment?

"No crec que sigui gaire interessant entrar en la meua auto-biografia, ja que el que tinc ganes és d'establir a través de les planes del "Butlletí" un diàleg

amb els lectors que sigui al màxim possible de llagosterenc. Però per dir-ho força breument, la meua infància transcórrer a Girona. Sento a partir de l'adolescència una vocació, un crit cap a la pintura i les qüestions d'ordre intel·lectual més generals, i en aquells anys, són els 50, no cal recordar que era l'immediata post-guerra, la vida intel·lectual i material era molt dura aquí, a Catalunya, a Espanya, sota la dictadura franquista. Em desenvolupo en aquests anys d'aprenentatge, mancat de mitjans mínimament confortables. Treball d'administratiu per sobreviure, fins que una vegada m'he anat afirmant, he agafat confiança amb mi mateix en tant que pintor i del que he d'aprendre encara, decideixo marxar, anarme'n a París, la qual cosa vol dir que no és pas un exili, no hi havia raons polítiques directes. Havia d'arrancar el vol de Girona, una ciutat aleshores petita i opressiva, i naturalment eixamplar l'horitzó perquè en aquella època com tota persona jove els meus paràmetres eren molt optimistes".

"Em trobo que desembarco a la capital de França, París, que per Catalunya sempre ha estat —mirem sinó la biografia de la majoria d'artistes catalans des del Modernisme cap aquí— terra de relació natural, més que pas Madrid. És la descoberta d'una gran ciutat, immensa, efervescent, dinàmica, ben organitzada, un país com França, que en pocs anys es va refer de les llagues de la guerra, degut també a un sistema polític republicà i democràtic,... Allà la feina és meua, no tinc experiència, però intento sobreviure, tot i capbussar-me en la cultura francesa, i a París la cultura francesa és universalista, cosmopolita,... profitosa per tant."

"Les sorpreses però comencen aleshores, perquè quan un crema les naus ha d'estar disposat a tot. El que jo feia des de Girona una mica com a solitari, em vaig donar compte que ho feien des de la Península infinitats d'individus de la meua generació, que crescuda en la post-guerra no es podia desenrotllar i anava a cercar a l'extranger els mitjans per entendre la nostra època, de la mateixa manera que més tard van sortir milers d'emigrants econòmics per guanyar-se les garrofes."

"Comença un segon aprenentatge en una cultura moderna, oberta, amb possibilitats d'estudiar, contemplar els museus, pel·lícules, teatre, exposicions ininterrompudes,... Això naturalment

reverteix en els meus coneixements, en la meua vida, i en la meua producció, que vaig mantenint, encara que amb interrupcions, degudes precisament a aquest semi-nomadisme de vida entre Girona i París. Vida de viatges; la situació personal també canvia, matrimoni, fills que neixen,... la vida de qualsevol persona."

—Tu vas viure el Maig del 68 de prop, que ens pots dir d'aquest mite revolucionari que tant va significar, i perquè no, frustrar a moltes generacions?

"Precisament es dona la coincidència que al 68 és el primer estiu que ens instal·lem a Llagostera. Imagineu-vos doncs un maig-juny, en un París en estat de revolució, d'exaltació. La vida francesa sota el règim de De Gaulle s'havia instal·lat en un llarg període de rutina, de poca evolució. Els fets del 68 foren una sorpresa, una irrupció espontània. L'explosió d'un conglomerat de grups socials, descontents, inconformistes, que es manifesten. Com a mínim va significar per França el final del mandat personalista de De Gaulle i una gran sotragada al sistema jerarquititzat de totes les institucions socials i culturals que manaven, segueixen manant, la vida dels països occidentals."

—Quines impressions hi havia aquí d'aquells fets?

"Els contactes que jo tenia amb la realitat gironina, catalana, eren molt interessants en aquell temps, perquè el país encara estava sota la dictadura. Hi havia les noves generacions que havien entrat, encara que tímidament en el terreny de la vida pública i de vegades política, entre els quals hi havia un comú denominador: l'antifranquisme."

Això creava unitat entre les persones intel·ligents que desitjaven una evolució dintre el marc que la dictadura havia establert. Els aconeximents internacionals eren seguits amb molta puntualitat. No es podia parlar de política interior, a part del "NO-DO", però sí que el règim tolerava que la premsa publicés molt bones cròniques de política internacional. En aquells moments tenia relació amb l'equip de redacció de "Presència", revista que va tenir molt de prestigi durant una època i en la que hi publicava articles amb el pseudònim d'Eugeni Ribalta. Entre altres coses, doncs, vaig començar a escriure en català a París, per "Presència."

—Quan es produeix la instal·lació definitiva a Llagostera?

"Des del primer moment ja hi vaig portant material i coses que tenia a Girona, però és a l'any 1975, quan ja la meua estada a França s'havia prolongat molt, i la societat catalana estava canviant, que faig el meu retorn al país."

—Creus que el poble és un bon lloc per estar-hi, un indret adequat per viure-hi?

"Llagostera és un enigma que no podré penetrar mai. En la meua vida he après unes quantes coses, poques, però la més clara és que per saber-ne alguna d'una manera ferma cal molt de temps. Em sembla que per entendre bé un poble, una comunitat, s'hi ha d'haver nascut."

"En tant que individu, estic trossejat, vaig néixer a "La Rodona" i Girona és una ciutat que encara entenc bastant bé. A París vaig entendre el que ofería la ciutat, però jo no n'era. A Llagostera tinc aquest handicap, que no hi vaig néixer, però hi visc, i he d'admetre que no m'he barrejat pas massa amb la població, però a vegades penso si en tinc la culpa jo, o bé en té part de culpa l'oferta que fa Llagostera, en tant que poble, als forasters. Quina és aquesta oferta, demano jo?

Per entendre un poble, potser s'hi ha de viure una mica des de la "barrera", per poder-lo jutjar sense passió determinada. Ens sembla que en el teu cas, has actuat així, ja que tampoc t'has comportat activament com ho pots haver fet a Girona. Quant a l'oferta, ens agradaria ens diguessis quines penses són les possibilitats que té el poble per oferir. Ara mateix ja és molta la gent forana que ve aquí, gent que no

s'ha integrat al poble, que creiem beneficia els comerços, però en canvi desvaloritza l'identitat de poble totalment.

"Són moltes les qüestions barrejades. És veritat que molta part de la meua energia l'he seguit reservant per Girona, però en cap manera vull acceptar una definició de que a Llagostera hi visc com en un recés o una mena de retir. No, sóc prou sensible a les qüestions humanes per a no ser gens indiferent al que pugui passar i a la meua manera de viure en un lloc on hi hagi una comunitat humana constituïda, de persones que trobo cada dia, de veïns, de llagosterencs, alguns dels quals m'han ofert la seva amistat des del primer dia."

"Per descriure Llagostera com ho entenc és necessita molt d'espai. Però sí que a Llagostera d'una manera plàstica, palpable, sento la seva història contemporània, en els seus grans edificis modernistes. Una època d'esplendor que associa a la indústria surera, època de prosperitat econòmica. Ara aquí no en queda gairebé res, quan en altres poblacions veïnes encara n'hi ha (Cassà, Sant Feliu, Palafrugell,...). La pregunta és perquè a Llagostera no en queda?, perquè no hi ha tal o qual cosa que les poblacions veïnes tenen... Són preguntes que em faig per mirar d'entendre la realitat d'aquesta població."

"Hi ha una altra qüestió, la de la comunitat immigrada que ha vingut a residir aquí per una oferta de treball i d'espais habitables que hi havia mig arruïnats i que van poder acondicionar poc a poc. Aquesta gent va venir a Catalunya, a Llagostera, fugint de zones miserables de la Península, per tant és una gent molt respectable. Ha treballat majoritàriament en empreses de la construcció mentre ha existit la demanda, el "boom" de la Costa. En aquest moments, sembla que això minva. Aleshores sento parlar, a Llagostera, d'atur, potser més que en altres pobles veïns, perquè en aquests s'ha mantingut una indústria de base, que tenien abans o que han atret, per donar llocs de treball a la seva població. El meu balanç, ho sento, potser és erroni o mal informat, però és pesimista. Amics em parlen d'indústries que van fracassar i s'han tancat. Resumint, és un poble que dona la impressió de deprimir."

"Abans he parlat de l'atractiu fabulós, paradisiac, que el terme munic-

pal tenia. La gran extensió del poble, amb gran densitat de boscos de paratges naturals, amb fonts... —La violació d'aquest estat ideal en que es trobava fa deu o quinze anys la he viscuda. Vaig veient com neixen urbanitzacions i darrerament encara em parlen de l'aprovació d'un projecte d'Aeròdrom en un paratge incommensurable, sota de Romanyà. Francament estic perplex. En un "província" com la nostra on existeixen altres paratges invertits en aquesta funció, em sembla una incongruència hipotecar un dels pocs paisatges que ens queden intactes i en concret que afecta el terme de Llagostera."

"Tot plegat ¿perquè?, dic jo. Els empresaris, els que ofereixen al poble aquest aeroport parlaran com sempre de llocs de treball, d'una urbanització que s'hi farà... però això és una trampa. Aquests llocs de treball només seran vigents durant la construcció, després ens trobem amb un muntatge de lleure, que no té funció comercial i que ja em direu a quina classe social està destinat. Es desesperant veure l'espectacle de la passivitat pública i oficial davant aquest tipus d'atemptats al nostre patrimoni ecològic, mantingut durant segles i ara destruït en un instant."

—Creus però, insistim, que hi ha possibilitats de canviar aquesta imatge que veus tan negra? Partint de la base de que tota aquesta hipotecació és irreversible, de que la indústria, encara que es vulgui, és ara de mal aixecar,... penses que és possible mantenir una imatge coherent de poble?

"Sí, no m'espanta pas la situació actual, tampoc vull seguir parlant del terreny econòmic, perquè no és la meua especialitat. Però ja especificant-ho més, en el terreny cultural, tinc algunes dades, que sembla que d'una forma o altre haurien de concretar-se perquè són força madures i caldria molt poc perquè es consolidessin de forma definitiva."

"Sembla que és ahir encara, que a casa va comparèixer el que era Diputat de Cultura de la Diputació (fa uns set o vuit anys). Va venir amb l'arquitecte Ribot a veure la "Casa de les Vídues" amb alguns membres de l'Ajuntament, i vam fer la visita conjuntament. A més de la restauració es tractava de donar-li una funció cultural, perquè Llagostera no és un poble excessivament avantatjat en aquest sentit. Si es feia una inversió per part de l'Administració era

perquè hi havia unes necessitats concretes destinades al poble. Aquestes necessitats sempre les concebo en termes recíprocs, vull dir que l'Ajuntament tindria una actitud responsable si invertís unes quantitats considerables del seu pressupost en la restauració prestigiosa d'un edifici que al cap de tant de temps no se sap quina destinació ha de tenir en concret."

"—Però què passa en aquest poble? —És que des de la base no es fan sentir les necessitats que hi ha de demanda cultural? —És que hi ha suficients locals per activitats de tipus teatral, conferències, etc. —És que l'Escola de Belles Arts disposa d'uns locals suficients per ensenyar a la mainada? —És que aquestes innombrables i mig misterioses col·leccions d'arqueologia i objectes trobats en el terme municipal, no criden unes vitrines d'exposició obertes al públic de Llagostera primer, i al foraster?"

"La meua impressió de poble estàtic l'argumento en aquestes quantes dades de coses mig preparades per quatre esforços aficionar, com és també l'hipotètic Museu d'Eines Agrícoles, sobretot el dia que es compta amb locals decentes i es faci una instal·lació adequada de cares a la promoció de Llagostera. Doncs hi ha múltiples coses que me las han explicades, que les sé, que les he vistes des de fa vuit, deu... anys en estat embrionari. Però aquí costa moltíssim concretar-les, obrir-les al públic."

—Després d'aquesta visió poc optimista que ens queda de bo a Llagostera? —Què ens pots dir del moviment

» pintors locals que es tan considerable, com és demostra periòdicament a les exposicions...

"Bé, també hi ha coses coherents a Llagostera; per exemple, els artesans fan un pa i una cosa extraordinària. Els dijous es fan uns mercats a la gran plaça esplèndids. El mercat és una institució catalana, nostra, mediterrània, absolutament imprescindible i immortal, lloc de trobament, de contacte, és l'espectacle més apassionant que ofereix Llagostera. Més que les pel·lícules "S" que poden passar en els seus cinemes."

"Però l'engrescament per Llagostera també em ve donat per determinades persones amb les que tinc relacions satisfactòries. La mateixa experiència vostra del "Butlletí.. crec que és una de les realitzacions més importants d'uns anys ençà, ja que sé que abans de la guerra, trobar publicacions aquí era cosa freqüent."

"Igualment sóc molt sensible i em sento còmplice dels elements que practiquen la pintura, les arts plàstiques, amb les diferències de nivell que hi ha entre uns i altres, que són cosa obvia. Sempre m'he admirat del record i l'obra d'un personatge, molt important i que Llagostera encara no ha sabut recuperar amb la seva grandesa, com fou Mossèn Gelabert, que encara que no fou fill d'aquí, sí hi visqué una colla d'anys. Me'n alegro que el "Butlletí" hagi retut homenatge públic, a la llum del dia, a un home com l'August Vidal, perquè aquest sí

era fill de Llagostera. Un personatge que la seva dimensió ultrapassa l'àmbit municipal, perquè ja em direu, en el panorama de la cultura catalana i peninsular, quin home, quin escriptor, va fer com ell les impecables traduccions directes de la gran novel·la soviètica contemporània. Estimo i admiro moltíssim la pintura d'en Pere Mayol, un continuador directe de la petjada de M. Gelabert en aquest paisatge delicat i no gens fàcil. També hi ha les col·leccions del Museu Vilà."

"Des de que es van organitzar d'una manera regular les exposicions de pintura per la Festa Major, el nivell no ha deixat d'augmentar, per tant és una cosa positiva, però és un factor que es deu fonamentalment a l'esforç individual sense que hagin tingut cap encoratjament públic important. Organitzar per part de l'Ajuntament una exposició per Festes no requereix cap gran esforç d'imaginació."

—Tu essencialment ets pintor, però darrerament sembla que has abandonat la pràctica de la pintura, potser per la teva feina al "Punt", però en canvi has anat fent dibuix, cartells, és a dir treball gràfic. Això ens porta a dues preguntes: —Et defineixes realment com a pintor de quadres? —No hi ha un esgotament de recursos per seguir pintant durant aquesta època, o només era per manca de temps?

"La meua tornada coincideix amb el canvi de situació política, cosa molt important. Des del 39 no havíem sentit res més que parlar de la guerra civil

i conèixer i patir un règim uniforme. En una situació personal de disponibilitat política i intel·lectual, m'he trobat amb sol·licituds des de l'exterior molt fortes, que m'han marcat. Per exemple en començar-se a legalitzar els partits, quan l'Assemblea de Catalunya encara existia, a Girona, un grup d'artistes ens vam agrupar amb una finalitat molt precisa, que ultrapassava la pràctica acostumada de l'artista individual que fa les seves exposicions. Nosaltres vam posar en comú el nostre esforç polític. Crèiem que després del gran període de silenci, el gran desert informatiu que el franquisme havia representat, era el que ens calia fer. Perquè així com els partits fan els seus programes, mitjançant la propaganda, mitings..., nosaltres en tant que artistes, persones molt acostumades a l'elaboració i a la valoració de la imatge, sabíem que teníem moltes coses per a descobrir a la majoria dels ciutadans; ajudar-los en la seva sensibilització cap a una vida demo-

"Paolo Uccello"

Esglai III

Llagostera

crítica que el país encetava de nou."

"L'Assemblea democràtica d'artistes de Girona, ens va exigir una mobilització d'uns dos anys amb completa dedicació i naturalment no teníem subvenció ni ho preteníem. Poc després d'aquesta experiència, uns quants amics havien anat avançant mitjançant el suport popular, la idea de fer un diari en català per les comarques gironines: el Punt Diari. Una altra sol·licitació que em ve de l'exterior, em fa entrar a treballar al diari. És un sector que m'interessa, perquè comporta els aspectes gràfics i de difusió informativa i ideològica i perquè era un projecte fet enterament en català. I aquí estic, això fa més de tres anys, el diari ha costat, per naturalesa pròpia és una empresa complexa."

"Momentàniament aquesta dedicació m'ha fet postergar la meua pràctica amb els pinzells. Això ho he compensat amb altres gèneres com és l'il·lustració, com és la projecció de cartells amb els quals m'hi trobo molt a gust."

"Mira, i això és un parèntesi, un dels drames de l'art contemporani és el de la poca circulació que pot tenir la pintura o l'escultura entesa com a elaboració d'una peça única destinada normalment al col·leccionisme privat. Em sembla contradicció, referint-me a èpoques pretèrites de la cultura humana, quan l'art tot i estar en funció de l'expressió de forts continguts religiosos o civils, anava destinat quasi sempre a locals públics. És fantàstic la llibertat que ha conquerit la pintura moderna, però hi ha un paral·lel contradictori que és que el mercat se l'ha apropiada. Vivint en ple règim capitalista se'n parla tant o més en funció de la cotització que assoleixen les obres, que no del seu contingut real. En arribar a les cotitzacions astronòmiques que tots sabem, les grans firmes d'aquest segle van destinades només a gent de grans possibilitats econòmiques."

"Bé, en fer un cartell, saps que immediatament passarà o serà vist per milers de persones i és que la cultura ha d'ésser per a tothom. Tinc la pintura, en el sentit de la pràctica directa amb els pinzells, suspesa, però no vol dir pas abandonada. El treball al diari ha estat intens, absorbent, però he conegut moltes coses de la vida de cada dia, de cada localitat, de personatges, en relació amb la vida actual del nostre país, i crec que aquest po-

sar-me al dia a través d'aquest treball m'és favorable, i que d'una forma o altra influirà en la nova etapa com a pintor."

—Ens agradaria que un home compromès com has estat tu, es definís sobre el món actual de la política, tan complex i confús.

"La meua generació vam créixer en un moment històric molt dur, asfíxia cultural i política, uns interrogants generals immensos, tabús religiosos, mistificació sistemàtica de la guerra civil a través dels manuals franquistes, amagament de la nostra identitat, etc. Jo vaig ésser un exiliat atípic, admiro molt d'altra banda els exiliats que arreu del món mantingueren l'estendard de la identitat catalana."

"En situació d'emergència, és un tret força comú de molts intel·lectuals, hem hagut de tancar forats, és a dir preocupar-nos de coses que no ens pertocaven. Un pintor s'ha convertit en escriptor, un poeta s'ha convertit en polític,... Hi ha una certa barreja i tergiversació de papers. Això crec que ens afecta fins i tot en el que se'n diu vida política normalitzada d'avui dia. A Girona, per exemple, hi ha professors d'Universitat, historiadors, que tenen càrrecs polítics importants. No vull pas dir que sigui una contradicció insuperable, però si sé que aquests polítics fan malament les seves classes. No acuso ningú, crec que és un problema inherent al desenvolupament imperfecte que ha anat fent el nostre país."

"Personalment per un desig de recerca, d'informació, de solidaritat, m'he vist practicant o predicant determinades simpaties o actituds polítiques. Però em veig molt malament en la pell d'un polític professional. Dono importància al professional en la societat. Entenc que de polític se'n ha de venir de mena. I un polític no ha pas de ser un sant, però ha de ser un professional dedicat a la pràctica de la política, que vol dir a la defensa del poble, amb integritat i amb pragmatisme. Però sense que hagi de tenir forçosament unes qualitats extraordinàries com a home, això és una deformació que ens ve dels anys del paternalisme carismàtic de la dictadura."

"La meua generació està marcada per les deficiències del país, que encara funcionaren així molt de temps. Però el que a mi m'agradaria, és ésser un bon professional de la pintura, però no pas de segons quina pintura. Cada

Foto: Josep M. Boladeras

autor posa en la seva obra la càrrega ideològica o formal que creu convenient. Així m'he trobat moltes vegades fent coses que anaven contra aquesta meua naturalesa, però en definitiva coses que les he assumides i que fan que no em senti excessivament frustrat."

—Bé, després d'aquesta llarga xerrada, ens sembla que ja et podem donar el títol de llagosterenc de dret, i per tant ens agradaria una opinió de la política municipal i del seu futur immediat.

"Vosaltres coneixeu molt millor que jo allò que la pràctica d'aquests tres anys de democràcia ha significat en el municipi. Per notícies que tinc veig que aquesta etapa té resultats diversos a cada municipi. Lamento pel que respecta a Llagostera, no poder-me sentir massa esperançat respecte a la qualitat, a l'esforç i a la imaginació en que l'Ajuntament ha marcat la vida municipal. O no me n'he assabentat o no veig pas que aquest període, tenint en compte el dèficit municipal que arrossegàvem, hagi estat massa afortunat per Llagostera. Aquí tenim un partit majoritari que domina i l'oposició no ha estat excessivament brillant. Fora de que hi hagi a la població individualitats que no hagin participat fins ara en cap força política de les que hi ha en joc, i que entrin encara que sigui en tant que independents, fora d'aquesta eventualitat, no veig pas que el panorama pugui canviar gaire."

Col·lectiu de Redacció

temps i COSES

A CASA HI HA FUM

Com és natural, es refereix a què: en qualsevol matrimoni les coses no rutllen bé. Que han mantingut fortes discussions. Que no es parlen. O, que s'han creuat alguna bofetada.

Aquesta famosa dita, exclusivament llagosterina, segons jo crec, procedeix del següent antecedent:

Fa molts d'anys, vivien, no molt lluny de la Plaça, un matrimoni força gran que sempre estaven a mata-i-degolla. En una certa ocasió el marit, diguem-li Ernest, arribà a la taverna plorant amargament.

Un dels contertulis, tal i com fa el cas, que li diu:

—T'ha passat alguna desgràcia, Ernest...?

—No, no...! —feia ell.

—Potser se t'hagi mort algú de la parentela? Has perdut alguna cosa?

—No, no... — repetia el pobre.

—Doncs, si no tens confiança en nosaltres, tu mateix...!

Hagué d'ésser en Met, el taverner, qui pogué fer-lo esclovellar:

—Vaja, ja n'hi ha prou d'això! Si l'Ernest no vol dir el que li passa tampoc teniu dret a molestar-lo tant...!

Aquestes paraules del taverner foren el miracle que féu parlar el pobre Ernest:

— És que a casa hi ha molt de fum... —pogué dir en un gemec dolorós.

—Cremessis llenya seca...! —sentencià un comerciant de carbons.

—Bé prou que ho era que se'm trencava a l'esquena! —sanglotà el pobre home...!

—La dona...? —assenyalà un.

—I qui si no ella...? Per què un home com jo, amic de llegir i de tot allò que representi Cultura, ha hagut de trobar una companyia com aquesta...? Per què...?

L'home es desfogà bé. Encara que, a nosaltres, només ens interessa donar fe d'uns fets que ja hem consignat.

FER AIGÜES.

És un popular grafisme que s'aplica a la persona que, en una reunió, en una polèmica, marxa de to, no sap ben bé el que diu.

El fet que a continuació segueix, no sé si serà prou determinant per a la comprensió d'aquest: "fer aigües". Però, per la seva indubtable curiositat i fins i tot com a valor anecdòtic crec val la pena divulgar.

Passà, durant els anys de la República. No puc dir la data exacta ni tan sols aproximada. En canvi ho recordo tot tal i com si passés avui.

Al Casino, hi havia reunió de socis. Era una reunió molt interessant, ja que en aquest transcurs, es discutiria la possibilitat de què al balcó de la Societat, podrien posar-se les banderes: catalana i republicana, tot i que, atenent als Estatuts de la mateixa es recomanava el més absolut apoliticisme. És clar que les interpretacions eren molt dividides.

El Saló del Cafè, era ple de gom a gom. Seguidament confirmo que tot el que escric, no passà en temps de la guerra. Potser faltessin dos anys per començar.

Parlà en primer lloc un jove afiliat a l'A.C.I.E.L.I. (Agrupació Cultural i Excursionista de Llagostera). El noi va fer una explicació de motius, aclarint que, en una reunió de l'ACIELL, acordaren plantejar el tema al Casino. Com que ho va fer força bé se'l va aplaudir.

Un de la Junta contestà que es tin-

dria en consideració la proposta i arribant el cas, es posaria a votació.

Aquell era el moment que esperava el nostre sempre recordat i fins i tot enyorat: Lluís Pey. S'aixecà de la cadira... Passà una ullada per tot el local, i el nostre Castellar començà el discurs. Abans de transcriure aquell famós parlament, ens cal advertir que en Pey i acompanyants, havien passat, donant una volta, per tres tavernes d'acreditat celler.

Més o menys, parlà així:

—Doncs bé, senyors socis. Ara mateix, tot baixant amb els companys, jo, he dit que demanaria la paraula. I pel que veig, ja la tinc. Això de clavar banderes al balcó, no és bo, ni és dolent. Ni és figa, ni raïm. És una qüestió com la que se'm presentà la setmana passada. Vingué a casa una pàgesa de Bruguera a portar-me un pot perquè l'adobés. Jo, arreglo pots, sí senyors. Per això sóc llauner d'ofici. I, què li dic a la pàgesa...? El pot, no puc arreglar-lo. "I jo no puc comprar-ne un de nou", fa ella. On era la solució? Jo que dic a l'Evelina: "Noia, com ho veus tu...?"

En Miquel Roig, que no era gaire lluny, que diu:

—Pey, em sembla que "fas aigües..."

I ell, tan petit i bellugadís, acabà el seu discurs indignat:

—Doncs, si "faig aigües", plego.

En Pey, fou molt aplaudit. Entre rialles, és clar.

Seguidament, la reunió prengué la solemnitat que el cas exigia. Sobretot quan parlà el senyor Climent Rodas. Fou un discurs ben construït. Opinà que fer país no era fer política. Que les senyeres no pertanyen a cap opció política. Són patrimoni de tot el poble.

En finalitzar el seu parlament, es felicità a l'orador, i s'acordà que les banderes penjarien dal balcó del Casino, entre forts aplaudiments.

En Pey, també picava de mans.

P. Parés C.

LA IMPORTÀNCIA DE LES NORMES SUBSIDIÀRIES DEL PLANEJAMENT URBANÍSTIC DE LLAGOSTERA

Introducció

Durant els mesos de juny i juliol, tothom que hi hagi estat interessat haurà pogut anar a veure a l'Ajuntament la Memòria, Normativa, Mapes i Plànols de les Normes Subsidiàries del Planejament Urbanístic de Llagostera. Ja ens hem manifestat en altres ocasions referint-nos a la gran importància que té per al present i futur del nostre poble una correcta ordenació del sòl rústic i urbà. Com a veïns de Llagostera, membres d'una associació local i responsables de l'edició d'aquest mitjà informatiu, hem cregut necessari presentar les impugnacions i suggerències que publiquem en aquestes mateixes planes. El motiu no és altre que donar una opinió en qüestions sobre les quals, pensem, s'haurien de definir tots els llagosterencs. La nostra opinió està al marge d'interessos personals i té la pretensió d'ésser netament objectiva.

Les Normes era un treball absolutament necessari i urgent. Creiem que l'equip redactor ha fet en general una bona tasca. No obstant, suposem que hi haurà gent que no n'estarà contenta i més si els afecta alguna propietat. En alguna circumstància la decisió serà irreversible, però en tot cas ara era el moment d'exposar el possible desacord.

Per la nostra part, si bé hi ha uns punts dels quals discrepem —de disposar d'una informació i/o formació tècnica adequada suposem s'hauria pogut dir molt més—, pensem que la tasca de divulgació per part de l'Ajuntament i l'equip redactor ha estat positiva, malgrat petits detalls com no haver prorrogat el termini d'exposició del Pla Parcial de l'Aeròdrom que no estava visible per les tardes, i una certa dificultat en la comprensió/interpretació dels plànols i memòria, en els quals hi havia qüestions que ens sembla no quedaven prou clares.

Amb la intenció de clarificar aquests dubtes i desenvolupar algun dels temes que ens semblen tenen interès per a tot el poble, hem conversat amb els arquitectes redactors, Germans Falcó.

XERRADA AMB JOSEP M.^a i MANEL FALCÓ HUGUET, ARQUITECTES REDACTORS DE LES NORMES SUBSIDIÀRIES

—Penseu que la informació al públic és prou transparent i suficient?

“Entenem que sí. El conjunt de memòria, plànols i mapes, ha estat elaborat amb aquesta intenció. Per això hem fet els plànols de les parets, hi hem posat colors per diferenciar, l'escala 1:1.000 és fàcil de veure... i en tot cas, sempre hi ha hagut la nostra total predisposició a contestar tot tipus de consulta.

De fet hi ha dues maneres de mirar

el treball: La d'un particular que hi busca les possibilitats d'edificació i ús d'un lloc determinat, molt fàcil de trobar, i la d'una persona que hi cerqui una visió general del poble (estructura de la xarxa viària, equipaments, zones verdes, etc.) que potser és un xic més difícil, donat que per a la seva anàlisi es necessita una major formació, però, sobretot els plànols de colors, creiem són suficientment explicatius i comprensibles per a qualsevol persona”.

—En el planejament s'han adoptat una sèrie de solucions que ens agradaria comentèssiu.

—La zona del carrer Cantallops i la creació d'una nova placeta.

“És poc probable i oportú que allà hi hagi més creixement, per tant es va considerar que s'havia simplement d'acabar de configurar la zona. La plaça s'ha creat per donar una sortida pública d'espai-esbarjo (mainada, gent gran...) a nivell local, per absorbir les pròpies necessitats donada la seva situació separada del casc per la carretera de Girona a Sant Feliu.”

—El projectat carrer Lacustària allargat fins al carrer Girona com ha quedat?

—I l'espai lliure per a les “Cases Barates” i “Girona Futur”?

“Es va pensar que continuar el carrer seria destruir el poc que queda d'imatge pintoresca a l'arribada del poble. D'altra banda, l'actual entrada/sortida del grup de vivendes és suficient.

Quant als espais lliures, s'acabarà d'ordenar els de les “Cases Barates”. A “Girona Futur” algunes zones destinades a ser lliures estan ocupades per les edificacions dels garatjos, no legals, però que no s'enderrocarien, si no és a través de la reclamació dels veïns.”

—Zona del carrer Costa Brava.

“Allà l'únic que es fa es alinear degudament el carrer. Quant a la zona que de moment queda rústica, és perquè no es feia necessària crear-ne més d'urbana, pel potencial previst dintre del període de temps de revisió de les Normes.”

—Les urbanitzacions es veuran finalment regulades per les Normes. Quin criteri d'actuació s'ha seguit?

“Cada una d'elles ha tingut un procés legal i edificatori diferent i explicar-les totes, una a una, seria llarg i per altra banda repetiríem les justificacions que ja es donen en la memòria justificativa de les Normes. Amb caràc-

ter general podem dir que la Llei del Sòl i la recentment apareguda Llei de protecció sobre la Legalitat Urbanística defineixen molt bé quines solucions s'aplicaran a les urbanitzacions ja establertes fins al moment.

Quant a les que queden dintre del Sòl Urbà, el que sí queda clar és que són elles mateixes (els seus promotors o propietaris) les que s'hauran de pagar la urbanització i ordenació, sense despeses per a l'Ajuntament, sigui a través d'un PERI. o d'una Unitat d'Actuació, a diferència de la resta del sòl urbà on les despeses repercuteixen en part a l'Ajuntament i en part als propietaris afectats, mitjançant contribucions especials. És el cas del Puig, Raset, Cases, La Mata, Mont-rei..."

—A la carretera d'anar a Sant Grau, sobre "Can Crispins" s'hi està fent una urbanització. L'obertura d'un ampli tram de vials, la construcció de vivendes i un lletreret a l'entrada en són proves evidents.

"Totes les obres han de tenir llicència, de no ésser així l'Ajuntament ho pot aturar. Aquesta mena de construccions il·legals són molt perseguides per la Generalitat. Aquella zona, a les Normes és declarada "sòl no urbanitzable" i la Llei del Sòl prohibeix expressament, en els seus articles 94 i 96, la divisió simultània o successiva de terrenys i per tant, tota actuació en contra de la llei és sancionable."

—En les impugnacions que presenta l'AA.VV. hi ha la conservació de la casa anomenada de "L'Estanc de Dalt", pel seu interès històric-artístic, confirmat per la Comissió "Provincial" del Patrimoni Artístic, com és que a les Normes es preveu el seu enderrocament?

"Nosaltres coneixíem el possible interès que tenia aquesta casa, però d'altra banda el que reflexem a les Normes és que en cas d'ésser enderrocada, la possible edificació s'ha d'adequar a la viabilitat que ara ordenem. La seva protecció definitiva s'aconseguirà amb la declaració expressa de monument històric-artístic per part de la Comissió del Patrimoni Artístic."

Un punt que sembla ésser polèmic és la projectada obertura d'un carrer com a continuació del c/. Saragossa, donant així una sortida pel centre del poble. Què hi ha d'això?

"Bé, en definitiva podem dir que hem d'esperar a acabar la consulta pública ja que, sembla ser, hi hauran al·legacions que presentaran altres alternatives i possibilitats de noves solucions. Una d'elles seria fer-la recta pel carrer "11 de setembre", però això comportaria un desnivell molt accentuat. En resum, és una qüestió que està pendent de les possibles apel·lacions."

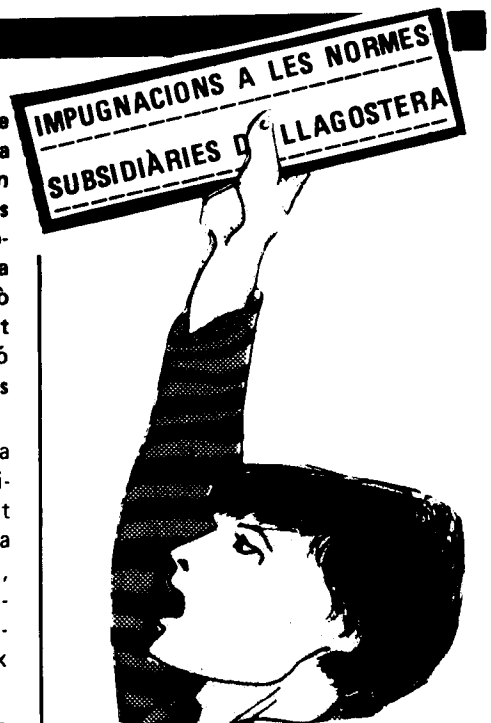
—Quant a l'Aeròdrom, partint de la base de què hi ha unes pressions polítiques a nivell de Consistori, Generalitat i una opinió pública força majoritària favorable, però amb la qual nosaltres, des d'un punt de vista sentimental-ideològic, no estem d'acord, què penseu del projecte tècnic sobre el mateix presentat a l'Ajuntament?

"El Pla Parcial presentat a l'Ajuntament ja fa temps s'adequava a grans trets a les previsions que contenen les Normes Subsidiàries. No obstant això, i degut principalment a l'aparició de la nova llei catalana sobre la protecció de la legalitat urbanística i els reglaments de planejament de la Llei del Sòl, el Pla Parcial de l'Aeròdrom mancava d'algunes determinacions exigides per aquestes legislacions i creiem per tant que així s'hauria de fer."

—Llagostera, urbanísticament parlant, és un poble difícil? —Quines han estat les majors dificultats per a l'elaboració de les Normes? —Esteu contents de la col·laboració rebuda?

"Les tensions urbanístiques de Llagostera són les normals en un municipi d'aquestes característiques, donat que la seva conflictivitat no és tan greu com podria ser-ho en altres termes costaners amb molt turisme. Donada la situació del poble, possiblement les tensions puguin arribar fins aquí, però això aquest planejament ha vingut en el moment oportú —si bé hagués estat desitjable que ja hi fossin des de fa temps—. Els llagosterencs han respost molt bé a la crida que se'ls ha fet de cara a llur participació en el planejament. Des d'aquí volem fer públiques les gràcies a totes aquelles entitats i persones que ens han ajudat a fer-lo possible."

Col·lectiu de Redacció

Vint-i-nou de juliol del 1982
Srs. AJUNTAMENT
DE LLAGOSTERA

A l'atenció de l'EQUIP REDACTOR DE LES NORMES
SUBSIDIÀRIES DEL P.U.

El dia 13 de gener/82 vam presentar a aquest Ajuntament un escrit amb el títol de "Comentaris i suggerències a l'avanç de les Normes Subsidiàries" on plantejàvem una sèrie de temes que creiem important clarificar en la redacció definitiva de les Normes.

Les presents impugnacions intenten recollir els punts que ens sembla no queden prou aclarits en aquesta darrera exposició al públic. Ens agradaria que no es veiés en les mateixes un ànim de polèmica, senzillament: el poble tothom l'estima a la seva manera, i nosaltres defensem el què jutgem millor per al municipi.

1.— IMPUGNEM el possible enderrocament de la casa anomenada "ESTANC DE DALT" situada entre els carrers Concepció i de la Doma, i SOL·LICITEM que d'una vegada es prengui la resolució de què

Casina Modernista en el Pla de Sant Llorenç, sobre la qual caldria prendre mesures per la seva conservació.

sigui inclosa en el catàleg de Monuments Històrics Artístics de caràcter local, com així ho va dictaminar la Comissió "Provincial" del Patrimoni Històric Artístic, el dia 11/5/78. Amb aquesta finalitat acompanyem fotocòpies de tota la documentació que tenim al respecte, on queda palès el poc interès que ha demostrat des del començament el Consistori per reconèixer els valors d'aquest edifici.

Les raons de justificar un possible enderrocament per solucionar problemes de circulació rodada, no han de passar necessàriament per l'eixamplament de carrers que com el de la Doma, contenen dels pocs monuments de la vila.

2.— En les URBANITZACIONS, sembla que les solucions acordades per l'equip redactor són en general correctes, i no més cal esperar una puntual aplicació. En aquest apartat, però, com ja denunciàvem en l'anterior escrit, IMPUGNEM una presumpta urbanització situada a la carretera d'anar a Sant

Grau, sobre "Can Crispins".

La gran xarxa de vials oberts, les edificacions —majoria de barraquisme— (presumim que unes quatre amb permís municipal), el lletreret de "Vendo Finca Rústica de 15.000 m.2" que és visible a la carretera, etc., demostren la il·legalitat. Aquella zona és declarada a les Normes com a sòl no urbanitzable, així observem doble infracció. —Què espera l'autoritat competent per aturar-ho? —És que no tenim prous exemples de com s'ha de fer una urbanització?

3.— Davant la impossibilitat legal d'impugnar el projecte del Pla Parcial de l'Aeròdrom de Panedes, en haver vençut el plaç d'exposició al públic —nosaltres creïem que amb la prorrogació de les Normes fins al 31 de juliol també hi estava inclòs aquest—, IMPUGNEM el Pla Parcial de l'Aeròdrom presentat a la Memòria, basant-nos en l'apartat del projecte que fa referència a "Modo de ejecución de las obras-Compromisos-Garantías - Medios económicos-Beneficios" que no

compleixen en absolut la llei actualment vigent sobre Protecció de la legalitat urbanística del 18 de novembre del 1981. I més explícitament, en quant a les garanties de l'exacte compliment dels compromisos, s'estableix un cost del 6 per cent per la implantació dels serveis i execució de les obres quan, segons la llei esmentada, ha de ser del 12 per cent.

Tanmateix volem deixar constància de la nostra oposició al projecte. Les raons: qüestions sentimentals, de respecte al paisatge, salvaguardar el Pla de Panedes... Es pot resumir dient que és una altra visió del que hauria d'ésser el poble. La nostra oposició no és sistemàtica, però entenem que en la configuració del planejament de tot el poble, s'ha de tenir en compte la conservació dels espais naturals.

Llagostera està envoltada d'urbanitzacions, el Pla de Panedes és un dels pocs —potser l'únic— indret verge que ens queda. L'espai que ocupa el projectat Aeròdrom i urbanització corresponent (urbanitzar zones rústiques és en definitiva privatitzar un espai que fins a cert punt és de tots), semblava en principi inclòs en el Parc Natural de les Gavarres, al final ha resultat inclòs per criteris més que geogràfics, polítics.

L'idealisme de la nostra oposició no pensem pugui impedir que un projecte que complau a la Generalitat, a la majoria del Consistori, així com a un sector important de la població, es porti a terme; per tant, arribats a aquest extrem, SOL·LICITEM que quedin de forma pública i clara, els compromisos que l'Ajuntament de Llagostera haurà d'adquirir (termini d'execució, donar feina a la gent del poble, responsabilitats, prioritats, etc.)

Ben cordialment,

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS
"23 de Febrer del 1240"

NECESSITAT D'UNA PRESA DE CONSCIÈNCIA COL·LECTIVA

Ha passat un altre any i davant les properes eleccions i la imminent aprovació de les Normes Subsidiàries, potser ens caldria preguntar al Consistori local sobre la seva gestió en alguns aspectes del nostre patrimoni.

I podríem començar pel tema de la Biblioteca Municipal. Recordem, per exemple, que el novembre del 1980 el regidor de Cultura, Josep Puig i Rodó, ens parlava de que la coneguda Casa de les Vídues no seria el Museu de la Vila com molta gent pensava, sinó que la distribució pensada pels membres de l'Ajuntament era el següent: Al tercer pis, ensenyament de pintura i ceràmica per a la mainada; en el segon pis hi hauria la sala d'exposicions i conferències, i per acabar, en el primer pis, la tan volguda Biblioteca municipal. El regidor, doncs, manifestà que es faria una mena d'enquesta per a que cada llagosterenc donés la seva opinió respecte al futur de l'esmentada Casa. També anuncià que l'estructura estaria acabada per la Festa Major del mateix any. Han passat dos anys i encara esperem. Es podria seguir l'enumeració amb la tan coneguda hipòtesi de fer el Museu d'Agricultura i Costums, el conflictiu Museu d'Arqueologia...

El tema de més actualitat en aquest moment és el de l'aprovació de les Normes Subsidiàries, i concretant més, l'apartat que més ens preocupa és l'eixamplament previst en el carrer de la Doma, que afecta molt directament a la casa de l'Estanc de Dalt. L'Associació de Veïns, el maig del 1978 —havent prèviament adreçat una instància a la Direcció General del Patrimoni Artístic i Cultural— va rebre un comunicat signat per Pere Freixas i Camps, conseller provincial del Patrimoni Artístic i Cultural de Girona, en la que deia:

"En relación con la casa "Antic Estanc de Dalt" de Llagostera, situada en la esquina de las calles Concepción y de la Doma, esta Consejería del Patrimonio Artístico informa lo siguiente: 1.º Se trata de una construcción del s.XVII de carácter popular y de un gran interés tanto por su situación en el contexto urbanístico del sector, como por su fachada la cual contiene un gran dintel sobre la puerta que reza así: 1671 Pontius Galseran Fodomedarius.— 2.º Asimismo posee indudable interés artístico la balconada en una de las fachadas tallada en piedra granítica.— 3.º Por todo ello y teniendo en cuenta que el mencionado edificio es uno de los más importantes de la población por sus valores artísticos —probablemente fue cárcel de la Inquisición—, esta Concejería informa que el "Antic Estanc de Dalt" reúne sobradamente requisitos para ser incluido en el catálogo de Monumentos Histórico-Artísticos de carácter local".

Aquest comunicat es feu arribar a l'Ajuntament d'aquells dies, el qual no arribà a pronunciar-se sobre la qüestió. El 21 de gener del 1980 i amb el nou Consistori democràtic, es feu arribar una vegada més tota la documentació tramitada sobre l'afer. L'Ajuntament contestà: "Le comunico que lo último actuado en relación con la declaración como monumento histórico local del "Estanc de Dalt", fue la toma de razón por el Ayuntamiento Pleno en sesión de 16 de Febrero de 1979". Així es donà per acabada tota la polèmica.

Darrerament amb les Normes Subsidiàries en vies d'aprovació, es dona via lliure a l'ampliació del carrer i per tant l'enderrocament de l'immoble. Com sempre ha guanyat la inèrcia i despreocupació dels Consistoris davant el seu patrimoni local. Els mateixos arquitectes que han portat a terme les Normes ens manifestaven dies enrera que de totes maneres les despeses per arreglar "L'Estanc de Dalt" serien tan altes que l'Ajuntament no se'n podria fer càrrec —suposem que empraven aquesta mateixa justificació els promotors dels grans blocs d'apartaments a la vorera de totes les nostres platges, la mateixa també que s'empra per anar depersonalitzant de mica en mica el que cada poble té de més característic. Darrerament es sacrifica tot de cara a aquesta mena de "progrès" fictici que omple les butxaques dels especuladors.

Potser caldria tenir en compte que davant unes Normes Subsidiàries, i ja que els Srs. arquitectes es limiten a qüestions purament tècniques, tindriem de demanar la intervenció d'un personatge al marge, contractat pel Consistori, que donés la justa valoració de cada retall a conservar, o en el seu defecte, una decisió clara i pública en un Ple municipal.

Collectiu de Redacció

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

M. DEULOFEU, rostisseria

Donzelles, 31 - Tel. 83.01.77

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

EDIT - Robes per a la casa

Passeig, 58 - Tel. 83.05.30 - 3

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUÍS CAMACHO MORENO, pintura i decoració - Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces
Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

COSES DEL POBLE

PRIMER ENTERRAMENT CIVIL A LLAGOSTERA

Emilio Hidalgo Call moria a Llagostera el proppassat 23 de juny als 83 anys. El dia següent i per voluntat del difunt, tenia lloc en el cementiri del poble el seu enterrament civil. Durant l'acte, al que hi assistiren de 25 a 30 persones, no es donaren recordatoris, ni tocaren les campanes, i la creu del furgó anava tapada.

Emilio Hidalgo havia nascut el 7 de febrer del 1899 i perteneixia a la CNT-FAI des de l'any 36. Quan esclatà la guerra, entrà a formar part del Comité provisional que governà el poble durant un any i mig. Fou delegat d'una secció que controlava les collites de blat dels pagesos. Va anar a la guerra voluntari i lluità en el front d'Aragó; s'exilià del país amb l'entrada dels nacionals. Una vegada a França, estigué en diferents camps de concentració. Durant l'ocupació alemanya fou mobilitzat pels alemanys i portat a un camp de treballadors de Kiel en una base submarina, fins la lliberació. Després de la lliberació el govern francès li fixà una residència obligatòria; durant molts anys treballarà al bosc. Arran d'un incendi serà portat a Les Landes i més tard se li concedirà la llibertat per

traslladar el seu domicili a Burdeus. Allà treballaria en el ram de la construcció fins que es jubilà. En aquesta ciutat, el govern francès cedia als exiliats de la CNT un local gratuïtament per a què celebressin les seves reunions.

El mes d'agost de l'any 1976, l'Emilio Hidalgo visitava Llagostera, on a l'any 1977 fixaria la seva residència definitiva.

Aquest enterrament civil és el primer que se celebra en el nostre poble, per part d'un vilatà, després de la guerra. L'any 42 tenia lloc l'enterrament de Gustavo Forbric, més conegut per Otto Feurstein, d'origen alemany i religió protestant, qui instal·là a Llagostera la primera fàbrica d'agulles. Fou enterrat fora del cementiri, en una petita dependència que hi ha al darre, perquè es negà a rebre els Sagraments de la religió catòlica. Sembla que en curs dels últims trenta anys també hi ha hagut dos o tres enterraments civils més, per part de protestants que vivien a l'urbanització de La Mata, però aleshores no se'ls hi posà cap problema per a la seva instal·lació en el cementiri municipal.

Després de molts anys es pot ésser enterrat civilment.

Solstici d'estiu 82

El passat dia 19 de juny d'enguany se celebrà la V Festa Popular "Solstici d'Estiu" a la Plaça Balladora de Sant Llorenç.

Com en anys anteriors la festa fou organitzada pel Col·lectiu Solstici, format pel G.E. Bell-Matí, Associació de Veïns i amb el suport de l'Ajuntament de la Vila.

Aquest any va tornar a actuar el Conjunt "Argemí" amb el seu repertori de música de tot tipus; també actuà, alternant amb els "Argemí", l'animador Toni Giménez.

La gent que acudí a celebrar aquesta festa fou molt nombrosa, principalment del poble i gent que ja coneixia la festa d'altres anys.

El "Solstici" d'aquest any començà amb una novetat força espectacular: una comitiva formada per unes deu persones disfressades, pujades dalt d'una carrossa, anavent fent saber pel poble la Festa del Solstici, mitjançant un pregó que els advertia dels perills que suposava no acudir a la Festa.

— Estat de comptes del Solstici-82 —

Recaudació Bar i Rifes	73.645' pts.
Subvenció Ajuntament	4.749'
	78.394' pts.

Despeses

Conjunts Argemí i Toni Gimenez	32.000' pts.
Coques	9.900'
Vins i xampany	17.750'
Cerveses i refresc	8.057'
Fra. Puigdemunt	4.345'
Fras. varis Llinós, Adroher, Camps, regals premis, etc.	6.342'
	78.394' pts.

Des d'aquí volem donar les gràcies a tothom qui col·labora amb la nostra festa, fent menció especial per Domènec Noguera, l'amo de "Can Solador", en Delfí Oliver, en Llorenç Vendrell, i tots aquells que ens ajuden en l'organització.

Sardanes a la plaça

Com cada any, durant el temps d'estiu, els dijous se celebren a la plaça de Catalunya de la nostra Vila, audicions de sardanes per tal d'animar una mica les nits de l'estiu.

La majoria dels assistents són gent jove, mainada, i alguns estrangers. Però, a mesura que es van celebrant, la gent hi va acudint més, formant-se un ambient molt bonic.

Aquestes audicions estan organitzades per l'Ajuntament de la Vila.

Pisos de Dihabsa

Quan ja pràcticament teníem tancada l'edició d'aquest "Butlletí" s'ha produït un robatori força important en els pisos que construeix DIHABSA en el carrer Constància, d'on els lladres van rampinar tots els calentadors i una sèrie d'automàtics de la llum. El fet va succeir en un cap de setmana i els pispes van poder treballar tranquil·lament, tanmateix no s'observà cap senyal de violència en portes i finestres, el que fa suposar que portaven l'assumpte molt ben estudiat. El valor del desvalissament es calcula en unes quatre-centes mil pessetes.

Robatori a la Farmàcia Saurí

El passat juliol, es produí a la Farmàcia Saurí de la nostra vila, un robatori de diferents tipus d'estupefaents.

Els fets van córrer a la nit, i els lladres pogueren entrar per una finestra i aconseguiren apoderar-se de les drogues i marxar sense ésser vistos per ningú.

Els arbres del passeig

Els arbres del passeig podem dir que han estat notícia aquest estiu, encara que no pas tots, sinó només una part.

Aquests arbres han sigut uns pocs que, uns bons veïns del passeig s'han dedicat a regar i cuidar, fent-hi un petit sot voltant perquè l'aigua hi quedés embassada. Cada vespre, amb galledes o amb mànegues, els regaven. Aquests arbres són els que estan al cap del passeig, on s'ajunten els carrers Jaume I, T. Boada, Constància i Concepció.

Però això de regar els arbres ha durat pocs dies, no sabem per quins motius ho han deixat de fer, ja que sembla que no tan sols ho havien de continuar, sinó que l'Ajuntament hauria d'haver tingut cura de fer-ho amb tots els arbres del passeig.

Collectiu de Redacció

COL·LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERÀ

c/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 39

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

ANUNCIEU-VOS AL

B
U
T
L
L
E
T
I
de

L
l
a
g
o
s
t
e
r
a

JO COMPRO, JO VENC

Aquí tothom qui vulgui, hi pot anunciar el que li sembli.

Especuladors abstenir-se.

*— Es donen classes d'E.G.B., BUP i màquina.
Raó: Concepció, 9

*— Venc porta melis 225 x 94, quasi nova, amb reixa i vidre — Telèfon 83.02.83

*— Venc un porta-equipatges reforçat de "SAVA" 74
Raó: Àngel Guimerà, 11

*— Venc motxilla i sac de dormir.— Raó: La redacció.

*— Professora nativa dona classes d'anglès a tots nivells.
Raó: Jenny Bartlett - Avda. de la Mata, 2

*— Venc muntacàrregues amb motor de benzina.
Especial per a pous. Raó: Tel. 83.01.30

ON ÉS EL NOSTRE MAR?

A VUI PRESONA ES SOL.

SÍ, I D'AL SENYOR RAMON TAMBÉ.

A VUI PRESONA NO VULL QUE
HI ANEU PORCS, QUE ÉS PECATPARIÓ!! NI AQUÍ SE POT
TREBAJA TRANQUIL.

Molts són els que parlen de les terres que Llagostera havia tingut donant al mar, sense dubtar de la seva veracitat.

La història sentida en boca d'uns o d'altres no canvia gaire. Sembla ser que la possessió d'aquestes terres obligava els llagosterencs a donar mig noi per any a la marina. La cosa era molesta, no pas per partir un jove, sinó pel sencer que any sí, any no, s'havia de fer mariner. Hi ha però, qui parla de 2 ó 3 mariners a l'any, encara que aquests són els menys. Aquest fou doncs el motiu que impulsà a la vila de Llagostera a vendre's les susdites terres.

El problema comença a l'hora d'esbrinar el fet amb una mica de rigor. Tot i ésser relativament recent, ningú s'ha atrevit a donar una data més o menys aproximada. Els que han reculat més endarrera han parlat d'uns 120 anys. Tampoc està clar quins són aquests terrenys: Cala Salions, Vallpresona, la cala del Sr. Ramon. En el que es coincideix és en anomenar el terme que es troba a mig quilòmetre de Can Cabanyes de Montagut com un punt limítrof sortit d'aquest assumpte.

Tanmateix el traspàs no és del tot clar que fos amb Tossa, Sta. Cristina d'Aro o Solius.

La recerca a través dels arxius municipals és difícil, ja que aquests estan en vies d'ordenació i els estudiosos desconexen el rigor del fet.

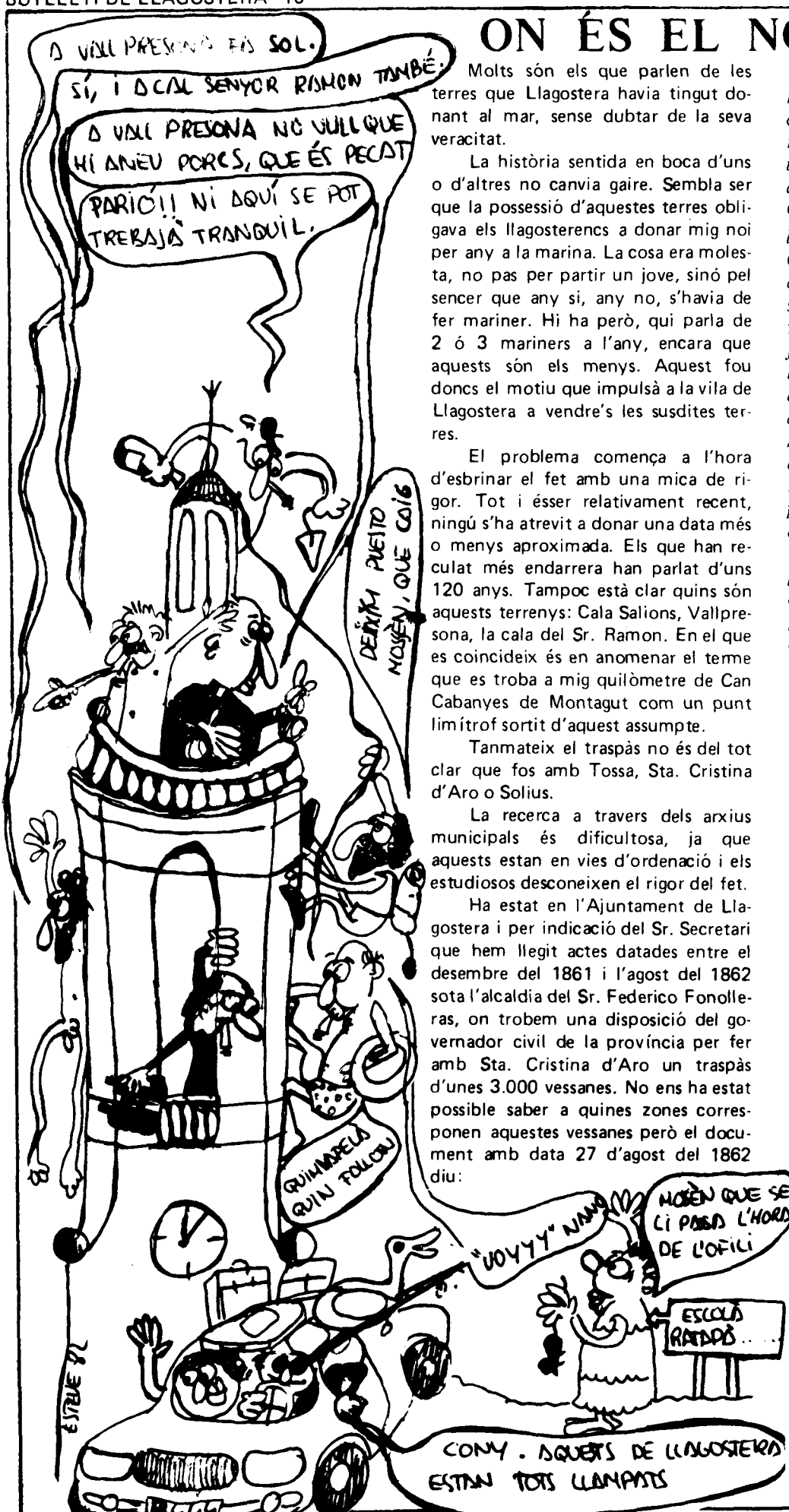
Ha estat en l'Ajuntament de Llagostera i per indicació del Sr. Secretari que hem llegit actes datades entre el desembre del 1861 i l'agost del 1862 sota l'alcaldia del Sr. Federico Fonolles, on trobem una disposició del governador civil de la província per fer amb Sta. Cristina d'Aro un traspàs d'unes 3.000 vessanes. No ens ha estat possible saber a quines zones corresponen aquestes vessanes però el document amb data 27 d'agost del 1862 diu:

"...el Sr. Alcalde D. Federico Fonolles ha manifestado a la corporación que el objeto de la sesión consistía en acordar lo conveniente acerca una comunicación que con fecha de ayer ha dirigido a el municipio el Sr. Gobernador civil de la Provincia, trasladando un oficio del alcalde de Sta. Cristina de Aro de ha veinte y cuatro del actual, en que participa a aquella superior autoridad que mañana día veinte y ocho de los corrientes para fijar los mojones que deben separar los limites de estas poblaciones, cuya comunicación de orden del Sr. Presidente ha leído íntegramente el infro. Secretario. El Ayuntamiento, habiendo visto con muy serio disgusto el contenido de la citada comunicación, después de un maduro examen y de una discusión muy detenida cualsequiera la trascendencia del asunto, ha acordado por mayoría participar al Sr. Gobernador de la Provincia muy urgentemente por medio de expreso, el serio disgusto que le ha causado que el expresado Alcalde de Sta. Cristina sin autorización de su Sria. ni de nadie se atreva a resolver prácticamente y por sí una cuestión sobre derechos de propiedad que está pendiente del fallo del Supremo Consejo y por lo tanto ni consciente ni podrá consentir nunca un atentado de tanta importancia como es el quitarle la propiedad nada menos que de tres mil y tantas vesanas de terrenos que de siglos se han considerado del término de Llagostera y por cuya riqueza tiene cargada la contribución, en cuya íntima persuasión antes de consentir los individuos de este Ayuntamiento semejante abuso y atentado preferirán hacer dimisión de sus cargos para que en ningún tiempo se diga que lo toleraron o que miraron con indiferencia sin perjuicio tan graves a la propiedad del municipio".

Aquest document sembla força contradictori en cas de tenir relació amb la cessió voluntària de terres per evitar fer un soldat de marina cada dos anys. Potser ens trobem davant de dos fets diferents, encara que semblen desenvolupar-se pel mateix temps.

De totes maneres, ens caldrà fer una investigació més exhaustiva del tema en un proper número. Serà ben rebuda tota indicació que ens pugui ajudar en la recerca d'una data, un número, un motiu...

Col·lectiu de Redacció

CONY. AQUESTS DE LLAGOSTERA
ESTAN TOTS LLAMPATS

ENTREVISTA A: J. B. D.

UN "VOYEUR" ENTRE NOSALTRES

J. B. D. prefereix mantenir-se en l'anonimat. Resideix a Llagostera des de fa 5 anys. Està casat i és pare de dues nenes. La seva vida és absolutament normal, un llagosterenc com qualsevol, censat i empadronat. Solament un aspecte el diferencia: no pot dominar la irresistible temptació d'espiar les dones en llurs moments més íntims. Millor dit, el nostre interlocutor és un "voyeur".

Al llarg de l'entrevista ens destapa les seves experiències i hàbits, ens confessa que sovint recorre els carrers de Llagostera, de nit, a la caça de la intimitat aliena. Ens descobreix les inversemblants situacions en les quals s'ha vist involucrat pel plaer d'uns segons d'albirar sense ésser vist i fins i tot ens confia quant tortuosa esdevé a voltes la seva vida.

Des de quant et reconeixes com a "voyeur"?

Jo diria que sempre ho he estat. Almenys aquest d'aler irresistible, que jo recordi, el sento des de sempre.

Ja de petit, espiava les cames de la mestra sota la taula: deixava caure llàpissos a terra per fer-ho des del millor angle. Fins i tot, afilant l'enginy, vaig fabricar-me un aparell amb diferents miralls que em permetia observar només amb un lleu gir d'ulls.

Això ho feien també alguns dels meus companys, però mentre per a ells no era res més que un joc o una entremeliadura, a mi em perturbava terriblement. Quedava banyat en una suor freda i un tremolor sec em feia trontollar com una fulla d'arbre. Fins i tot, els meus pares, alertats pels mestres, em feren fer un reconeixement mèdic amb la sospita de què fos epilèptic.

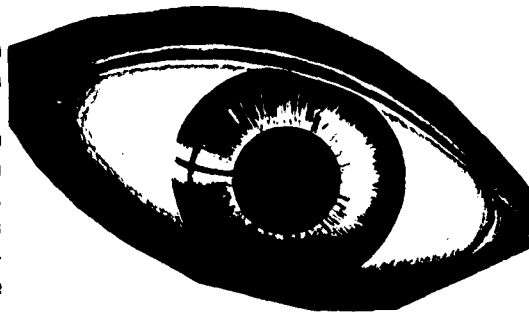
J. B. D. continua narrant-nos les seves experiències amb una fredor i elegància extraordinàries, fugin sempre d'emprar qualsevol paraula que pogués sonar com a grollera.

Un estiu, quan tenia setze anys, vaig entrar a treballar a un hotel de la costa. Les estrangeres que per allí corrien, m'excitaven d'allò més, i de nits em dedicava a espiar-les a través del forat de la clau. En una ocasió, una noia descobrí o intuï la meua presència. En comptes de cridar o dir alguna cosa, s'atancà a la porta per l'espai de l'habitació que jo no veia i donant prova d'una salvatgia imperdonable, introduí bruscament una agulla de fer mitja pel forat de la clau. La rapidesa dels meus re-

flexes evitaren que em buidés l'ull, però no que se'm clavés al front. El senyal encara avui se'm nota.

Tu estàs casat, tens fills. Quines són les relacions amb la teua dona?

Oh! amb ella és diferent. A ella l'estimo. Així i tot els primers 2 o 3 mesos d'estar casats a vegades l'espiava des d'una altra habitació. Per cert, això no li he confessat mai, encara que sé que ella m'entendria.

Jo per sentir plaer, necessito estar amagat, que no sàpiguen de la meua presència. En canvi altres persones, són "voyeurs" amb absolut desvergonyiment. Per exemple, aquell que a la platja observa aquí i allà amb uns prismàtics, o els que es passegen vestits de carrer per les platges nudistes. Per cert, en una ocasió estava jo espiant a Vallpre-sona (ningú em veia) i vaig presenciar una escena amb un d'aquests que caminava pel mig de la sorra, vestit, mirant descaradament les noies que prenién el sol. Es topà amb una noia que li obrí les cames cridant: —Què vols veure? Doncs apa, mira!! Ell, ja veus quina paradoxa, contestà ofès i enutjat: —No tens vergonya, descarada, indecent...!?

Jo en canvi, tinc consciència de classe i a vegades em sento molt despreciable..., però de fet no fereixo a ningú. Si la persona espiada no em veu, tal i com ha d'ésser, no afecto ni lesiono per res la seva vida.

A l'estiu ho tens fàcil. La calor fa obrir les finestres, obliga a portar poca roba, les platges... però i a l'hivern?

De fet, a l'hivern sento menys necessitats, o les necessitats no són tan imperioses. Malgrat tot, per a un "voyeur" organitzat com jo, tampoc és excessiu problema. Dins la foscor de la nit, qualsevol llum facilita la visió; per altra banda vaig equipat amb uns bons binocles.

I tot això pels carrers de Llagostera?

Sí, per què no?

Conec sis o set llocs estratègics des d'on em sento segur i tinc a l'abast objectius interessants que com és lògic i de bon entendre no revelaré.

M'adono que estem parlant amb absoluta normalitat del teu "voyeurisme", com si fos d'allò més habitual. No creus que això pot sorprendre al lector?

Sí, possiblement sí. Però cal considerar que tampoc és res massa excepcional. No sóc cap violador, ni exhibicionista.

Un institut d'estudis norteamericà recentment ha portat a terme una investigació en la qual ha descobert que 3 de cada 5 persones tenen inclinacions al "voyeurisme". Precisament a Estats Units s'organitza cada any un congrés de "miradors" (que seria la traducció de "voyeur" al català) de tot el món, on s'expliquen les últimes tècniques en la matèria, intercanvien experiències... etc. Enguany un dels acords presos és el d'instaurar una jornada de commemoració anyal que s'anomenaria "Dia de l'orgull voyeur".

Aquestes últimes paraules de J. B. D. ens deixen absolutament glaçats: hem esgotat la nostra capacitat de sorpresa; és clar que dels nordamericans es pot esperar tot.

"El Réporter Tribulete."

L'ESTIU, EL MAR, EL SOL... I TU

(Somnis de moltes nits d'estiu)

La naturalesa i el sexe

Quan la televisió estava en perill de ser atacada per tots els que estàvem observant-la, veiem aparèixer un programa possiblement interessant. Vam deixar de banda les pedres que havíem disposat per lapidar-la (almenys momentàniament) i ens quedàrem admirats per la gran qualitat del reportatge. En ell, se'ns presentaven les granotes, aquestes bestioles de vora l'aigua.

En un moment determinat ens apareix a la pantalla un grup de granotes amuntegades, gaudint com desesperades dels increïbles plaers de la carn, les unes sobre les altres, entregades als més excitants instints que els seus cossos els hi demanaven. Tot això filmat amb una agilitat tant extraordinària, que va aconseguir allucinar-nos.

UNA ORGIA DE GRANOTES!!!

Si els romans ho haguessin vist estarien molt decepcionats. Ells, tan orgullosos que estaven de les seves orgies i bacnals, veient-se humiliats per aquests animalots.

Va ésser sensacional, tot aquell exotisme, aquella depravació, aquella raríssima escena d'amor, de passió, de bellesa...

La gent que ho estàvem observant vam quedar absolutament impressionats, i els comentaris es succeïren fins el vespre de l'endemà al matí. Ens veíem obligats a fer un crit a tothom, perquè no es pot permetre, és d'una poca vergonya inacceptable. M'agradaria que tots junts cridéssim per intentar arreglar en la mesura possible aquesta situació tan denigrant. No es poden aguantar gitanades d'aquest estil; el diumenge van demostrar que podien fer programes decents. Tots vam veure que hi havia gent competent, que no tots els programes de la televisió eren llefiscosos i repugnants com un llimotge putrefacte. Sabem que és possible, per tant diem tots plegats: Volem una televisió millor!!!

La rata nimfòmana

AL CASAL, L'ESTIU ÉS DIFERENT

Si ens proposem donar una visió força àmplia del que és l'estiu a Llagostera, no podem deixar d'arribar-nos fins al Casal. Per tal de què tothom coneixi una mica la història, la tasca actual i els projectes futurs d'aquesta entitat, hem parlat amb Mn. Miquel Valllosera, Consiliari d'aquest Casal des de fa 4 anys.

HISTÒRIA:

—Quan començà a funcionar el Casal?

—Fa deu anys, un grup de matrimonis es preocuparen seriosament de les hores lliures dels seus fills. Es creà l'Associació, es redactaren uns estatuts i amb la primera llista oberta de donatius es començà aquesta obra.

—Quina era la finalitat inicial?

—L'article 2 dels estatuts diu textualment que la finalitat del Casal és oferir als pares un lloc que serveixi de recreació i de formació a tots els nens, nenes i joves de Llagostera, fer medi d'activitats recreatives, esportives, culturals i religioses.

—Etapas: locals i organització.

—La Sra. Vescomptessa d'Estolles va cedir un terreny on es posà una primera pedra. D'un cobert inicial s'ha transformat en un local de cine/teatre amb capacitat per més de 500 persones, un escenari, instal·lació de cinema amb far de 35 mil·límetres (universal), sanitaris adequats, cinc locals en els sota i d'arrere d'escenari per tot el que convingui (reunions, grups de treball, etc.) La sala amb calefacció per aire acondicionat. Organització: És una Associació que pertany a la Parròquia de Llagostera. Està regida per una junta

formada per matrimonis, que es renovent periòdicament i amb un Consiliari. Els socis paguen una petita quota anual i tenen una sèrie d'avantatges amb les mil coses que es fan al Casal, encara que tothom es pot beneficiar del Casal. Una vegada a l'any es convoca una Assemblea general de socis, amb els que es consulten les idees més importants i se'ls informa de l'estat econòmic, etc.

PRESENT:

—Activitats d'hivern: Què es fa? Com funciona?

—A l'hivern el Casal procura oferir alguna que altra festa popular (mantança del porc, etc.) i sobre tot emplenar les tardes dels diumenges, amb cinema o teatre cada setmana. Quant a teatre ja fa dos anys s'integrà al moviment "Rialles". Aquest és un organisme que agrupa 25 pobles d'arreu de Catalunya. La seva finalitat és potenciar l'espectacle infantil en català, amb obres molt ben adaptades i dirigides expressament als nens. Aquest any el representant de Llagostera, Mn. Miquel Valllosera, ha estat elegit un dels 5 membres que formen el consell directiu d'aquest organisme.

Tot això es subvenciona gràcies a les ajudes que s'obtenen de la Gene-

L'ESTIU, EL MAR, EL SOL... I TU

Insectes i dragons amb humor i nostàlgia

Durant l'estiu es diu que tota cuca viu, i probablement sigui cert, ja queenguany, amb moltes diades de calor, són gairebé insuportables els incomptables exèrcits d'insectes invasors.

Ja sabem que d'insectes n'hi ha de molta mena, però clar, aquí només ens referirem als autèntics, els que tenen cap, tòrax i abdomen, amb potes i ales. Des de les treballadores formigues, de qui —segons la propaganda de la tva— hem d'agafar exemple per minvar l'atur, fins als aspirants a dràcules anomenats ramotells, que de tant xupar aviat semblaran del govern.

Si la Creu Roja sabés montar-s'ho bé i tingués manera d'agafar els animals una vegada tenen la planxa plena, s'haurien acabat per molt de temps els problemes de reserves de sang.

I no parlem de les inofensives, però realment empenyadores, mosques, que et venen a atabalar quan estàs fent la migdiada, o has aconseguit una ombra salvadora, o quan es passegen tranquil·la i impassiblement sobre un plat a punt de menjar.

Una altra espècie, no d'insectes, però sí de rèptils, una de les més tradicionals d'estiu, és la dels dragons, que surten a la nit a la llum de les faroles. És un record que tenim de la infància, quan els veïns sortien al carrer amb les cadires de balca a parar la fresca, veure reptar damunt les parets, sota balcons i finestres, els petits llagardaixos, assistint impertorbables a les tertúlies estiuenques. Aleshores, els vaillets, agafàvem rocs i sorra i els fèiem serpentejar cercant la protecció. De dragons em sembla que encara en queden, però en els carrers hi ha quitrà... Però això ja és una altra història.

Flit & Dat

El parar la fresca

Fa uns quants anys, no pas massa, les nits d'estiu eren diferents. Hi havia un costum molt bonic, que és una llàstima que s'hagi perdut, ja que era una manera de relacionar-se la gent, de saber notícies, etc., era el parar la fresca al carrer.

Qui és que no ha fet això de parar la fresca, de reunir-se uns quants veïns i fer-la petar fins a mitja nit, o bé sol assegut davant la porta de casa.

(Segueix a la pàg. 22)

Foto Xavier Ruiz

Una divertida imatge del Casal

ralitat, Diputació, Caixa de Barcelona, Omnium Cultural, Ajuntament de la Vila, Caixa Provincial i Associacions de Pares dels dos col·legis.

Una altra de les activitats d'hivern és la preparació futbolística dels més petits. Hi ha dos equips infantils federats que potencien la cantera local.

De cent a dos-cents són els nens i nenes i acompanyants que disfruten cada diumenge del Casal d'hivern. Perquè resulti més econòmic, s'ofereix un carnet per a tota la família i vàlid per a tota la temporada.

ACTIVITATS D'ESTIU:

—Objectius i repartiment del temps:

—El Casal d'estiu es proposa dur a terme activitats d'esplai en base educativa, durant set setmanes.

De dilluns a divendres i de quatre a vuit de la tarda, es reparteix el temps de la següent manera:

* De quatre a cinc: tots junts al Saló d'actes: hora de descans, cançons, contes, representacions.

* De cinc a sis: cadascú a la secció amb el seu monitor; dibuix, jocs, treballs manuals, xerrades, etc.

* De sis a vuit: sortida a diferents indrets del poble per berenar i disfrutar de la natura (pinedes, arbredes, piscina, etc.).

* A les vuit tots a la plaça: Comiat.

—Assistència:

—Aquest any participen del Casal 208 nens i nenes, 15 premonitors, 9 monitors i Mn. Miquel com a coordinador. Ja fa tres anys que tots ells gaudeixen d'una assegurança d'accident, que suposa una altra millora en el funcionament.

Mn. Miquel s'encarrega de seleccionar els monitors. Enguany la majoria d'ells, que ara tenen de 17 anys en amunt, han assistit al Casal des de petits i han passat un any com a premonitors (aprenents o ajudants de monitors). No cobren un sou; se'ls dona una gratificació setmanal.

Aquest any els nens no socis han pagat 1.000 pessetes i els socis 700. No obstant, l'assumpte econòmic no és impediment per poder assistir al Casal d'estiu.

Juntament amb les quotes es rep una ajuda de l'Ajuntament a més del que s'obté amb rifes, banderetes, etc. i així queda subvencionat el Casal d'estiu.

FUTUR:

—Projectes immediats:

—S'està fent un camp de futbol que suposarà una possibilitat més dintre les activitats que ofereix el Casal.

—Projectes a llarg termini:

—Està prevista una ampliació per disposar de locals més adients on poder treballar per seccions, tenir sales de reunions, etc.

Com a punt final d'aquesta conversa ens ha semblat oportú preguntar a Mn. Miquel si el fet de què sigui un Casal parroquial i no municipal és un condicionament a l'hora de restar obert a tothom.

—El Casal està obert a tothom, no hi ha cap classe de partidisme i la prova és que tothom que ve, s'hi sent a gust.

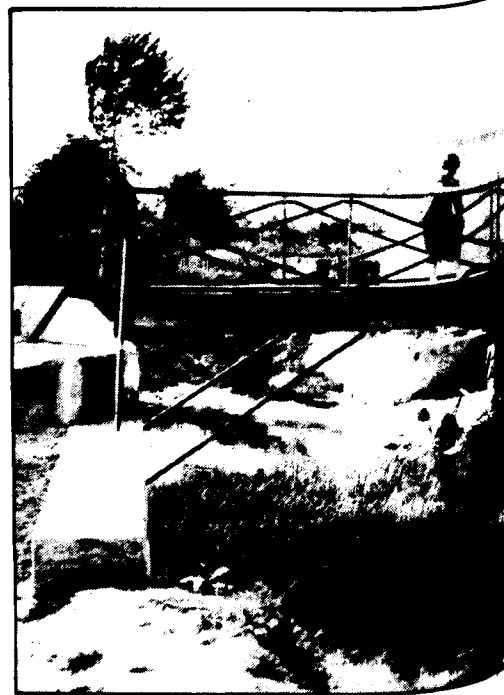
Col·lectiu de Redacció

aquells racons que

En assentar-se el nostre poble en una considerable extensió de terreny, molts són els indrets: fonts, rieres, rouredes..., que en altres temps van gaudir de bellesa natural, d'aigües bones i fresques, d'ombres permanents per fer llargues migdiades, de gorgues profundes per fer una capbussada...

Avui, podem afirmar que cap dels racons a que ens referirem tot seguit és el que era: fonts que no ragen, rieres sense una gota d'aigua, rouredes que han desaparegut... i una qüestió important, els llagosterencs, nosaltres, hem deixat de freqüentar aquests paratges tan propis, tan naturals, amb un atractiu únic. De no procurar posar-hi remei entre tots: des d'un grup de caçadors a un Bell-Matí; des del qui li agrada beure aigua de la Font de Panedes, o d'en Dalmau, o de la Taverna, a qui és aficcionat a la pintura i vol captar un indret esplèndid dels nostres paratges; des del qui li agrada anar a fer caminades, a qui encara té el gust de fer una bona arrossada a les ombres d'un pi, un roure o una alzina surera..., tothom hi està implicat i aquesta seria la principal base per la seva conservació. Del que es pugui, clar, perquè a les rieres jo no hi corre l'aigua ni déu, i la poca que hi ha, ni per femar els camps serveix. Les fonts de Can Garriga (Sta. Ceclina) i d'en Roure, ja gairebé es poden donar per perdudes, i de rouredes, podem parlar de la de Can Galceran però ja emboscada, amb urbanització a cent metres, etc.

Bé, per recordar una mica el que eren, he comptat amb la inestimable col·laboració de l'Esteve Fa i especialment d'en Sebastià Gispert, en Tià, que en una llarga, i malgrat tot, curta conversació, hem fet un repàs a com eren abans, aquests racons que ben difícilment tornaran. Les expressions en negreta són part del record d'en Tià.

Abans la Riera Gotarra servia per anar-hi

Actualment, ja és ben difícil veure córrer l'aigua per la Riera Gotarra. Foto Joan V.B

La roureda de la Torre

"Lloc típic per anar-hi a berenar, sobretot famílies, també pels qui agradava anar-hi a passejar. Era un bosc de roures molt bonic, també hi havia sarros, el terra semblava gespa. El propietari la va fer arrencar degut a que els arrendataris dels horts dels voltants us queixaven perquè se'ls hi feien mal bé les viandes. Aquí hi va ajudar en molt bona part el construir-hi a la prop un camp de futbol i ésser molt concorregut per la mainada. L'Ajuntament de l'època va intentar evitar-ho, però no fou possible. Era pels voltants dels anys 30".

Ja veieu que fa uns quants anys que va ésser arrancada, però en bona part el problema és el mateix que ara, manca de cura per part dels visitants. Pel que ens diuen era un bosc agradable, preciós, gairebé perfecte.

hem perdut

La vall de Ridaure

"Molt fresc, aigües clares i bones, gorgs, molt concorregut en temps dels tapers que deien: "L'AIGUA MÉS BONA I FRESCA PER POSAR-HI EL VI ERA DE RIDAURE, NO PER BEURE, PER POSAR-HI EL VI EN FRESC". També és un indret visitat per les famílies. El peix era abundant i saborós. La zona més coneguda era el "Molí d'en Nadal" també per l'altura de "Can Munné".

Si només per un moment ens parem a pensar, la sensació que tindrien els tapers quan un dilluns qualsevol a la tarda (era el seu dia oficial de festa, encara que sembla en celebraven moltes "d'extra"-oficials) anessin a fer la berenada i es trobessin amb els camins embardissats, el riu sec, els peixos inexistent, algunes zones gairebé sense arbres... No seria menys que de sorpresa i estupefacció.

El Ridaure però, encara conserva bellesa, són paratges bucòlics, serens, atractius... també és freqüentat per colles que hi van a fer l'arrossada o un bon esmorzar amb la butifarra, i fins i tot a l'hivern, quan hi ha aigua potser i trobaríem una il·legal (?) enfila, o algunes esteles per agafar ocells quan van a beure.

Després de la ja gairebé consumada ocupació del Pla de Panedes,ensem que és el darrer indret que manté les esperances d'una ecologia i uns paratges per a benefici i delectança de tots els llagosterecs.

Una darrera qüestió inherent a aquest riu és el tema de l'aigua, procedent en bona part de les muntanyes de Llagostera, i que el nostre poble no hi té accés, ja que sembla és una exclusiva dels veïns de la Vall d'Aro. Ridaure segons ens comenta en Tià, sembla que vol dir: passar l'aigua per sota. Per a nosaltres ni la de sota ni la de sobre.

9 LLAGOSTERA. Pasalela de "Gotarra"

Postal de Sebastià Gispert

La roureda d'en Galceran

"Aquí els roures eren més petits, va ésser com una continuació de l'altra però menys freqüentada, les plantes també eren més juntes. S'hi havien fet balls".

Aquesta encara hi és, però com hem dit força mal acondicionada. També en estar situada al peu de la carretera, hi ha escombraries, brutícia, etc. No fa pas gaires anys, algunes famílies hi anaven a fer la berenada. També hi havia un clap on s'hi feien els primers ciurenys... Això dels balls em sembla formidable, i no puc oblidar de recordar una escena extraordinària de la pel·lícula "Novecento" una de les millors de la història del cinema, on es feia un ball en un bosc, magnífic! El roure, aquest arbre tan fort, està desapareixent de la natura llagosterenca. Potser perquè no és el suficientment productiu?

La vall de Ridaure encara conserva bellesa, són paratges bucòlics, serens, atractius...

Foto Xavier Ruiz

La riera Benaula

Aquesta riera, que en el seu transcurs serveix de terme entre Caldes i Llagostera també era visitada per colles, —com totes les rieres, ens puntualitza en Tià—. L'estat actual és d'abandó i l'aigua contaminada.

En la seva funció de partió entre Caldes i Llagostera, en Tià ens explica una interessant anècdota del seu record a principis de segle. Resulta que quan algun animal (vaques, bedells, etc.) moria de causa natural, el veterinari d'aleshores no podia certificar la seva venda al públic, però en canvi, per no perjudicar als danyats amb la pèrdua d'un cap de bestiar, permetia la seva venda fora del terme de Llagostera, és a dir al peu de la Benaula. No cal dir que en una època en que les condicions de vida no eren tan abundants com ara, era molta la gent que hi anava a comprar. D'això se'n deia "CAPÍ-TOL".

La riera Gotarra

"Aquesta destaca per les gorgues que hi havia per anar a banyar-s'hi, com la Gorga Calehta, la Gorga d'en Barceló (abans d'en Cané), l'Espinavessa... També s'hi anava a pescar, sobretot la granota. Quant les aigües baixaven brutes per la pluja, es practicava la pesca de l'anguila amb botiró i paraigua, perquè no s'escapessin. És curiós que a la "Resclosa", allà on es recollien aigües que desembocaven a la riera, hi havia musclos. Quant no hi havia tantes rentadores i el servei d'aigua no era a l'abast de tothom, la Gotarra era plena de dones que hi anaven a fer la "colada"; cada una ja tenia el seu espai. Els qui en patien les conseqüències eren els peixos que quedaven emborratsats, i llavors era el moment d'agafar-los, per pescar així també s'emprava l'aigua de sàlic".

La situació actual de la Gotarra, no hi ha dubte, ha canviat. Qui es vulgui banyar a una gorga haurà d'ésser amb la sorra o la brutícia. El peix hi és absent en unes, suposem, irreversibles vacances. I seria massa esperpèntic imaginar-nos una dona amb un cubell de roba rentant a les aigües negres... Però la Gotarra encara té, com el Riadaure, possibilitats d'atractiu. Només calia veure, quan per fi l'Ajuntament es va decidir a fer-la netejar farà cosa d'un any, que neta i pulida es veia. Si aquí hi afegíssim un correcte funcionament de la depuració a TOT el poble que aboca en la riera i un CONTROL

eficaç de l'irresponsable que la fa servir d'abocador, segur que aquesta imatge canviaria.

Per la seva proximitat al poble i per un mínim de consciència ciutadana, ens sembla que és una fita que s'hauria d'aconseguir en un curt termini.

més. I seria bo que amb la finalitat d'intentar una recuperació, —la funció d'aquest treball deixant de banda la nostàlgia i la crítica, no és altra que salvar el que ens queda—, aquests experts, col·laboressin en aquesta tasca.

Vista de la Font d'en Roure. Es troba pràcticament abandonada.

Foto Joan V. B.

Les banyaloques

"Aquestes com són petites no han tingut mai un gran atractiu, però la gent les anava a veure com s'escumaven, quan plovia molt. A la segona hi havia una gorga per banyar-se".

En la qüestió de sanejament hi podem aplicar el mateix que a la Gotarra: cal una depuració eficaç i urgent. D'altra banda tenen poc al·licient. Fa uns anys hi havia moltes granotes, ara ja no se senten cantar. Tan sols sigui per la llegenda del "Lacus-era", millorar la seva imatge seria el menys que es podria fer.

Entrant en l'apartat de les fonts, he de puntualitzar que només he pogut visitar recentment la d'en Roure i la de Panedes. Ja sé que l'excusa de manca de temps no és vàlida, però no en tinc altra. Tanmateix suposo que un bon coneixedor del terme llagosterenc en sap unes quantes

Font de Panedes

"És una font que encara ara s'hi va a buscar aigua. Però molt familiar no Font d'En Garriga

Situada en el terme de Santa Cecília (Caldes de Malavella), fa pocs anys era un lloc agrest, mig salvatge i formós. L'aigua de la font, amb un lleuger gust a ferro, sortia d'una deu molt ben ornamentada amb un treball sobre pedra que assenyalava el camí d'anar a Montserrat. Era un lloc on hi anaven les famílies a passar-hi el diumenge; hi feien tiberis els caçadors, excursionistes, etc. Hi havia una taula de roda de molí que la darrera vegada que hi vaig anar estava partida i per terra, en un estat lamentable, així com la font. Hi passa una carretera pràcticament per sobre... la urbanització de "Can Carbonell" l'ha destrossat... Qüestions del "progrès".

Al mateix peu hi passava un rieró que venia de més a dalt del "Mas Llop". En records d'infància, veig el meu avi agafant-hi peix amb les mans, aquesta destresa que ja ben poca gent coneix. Què hi agafaríem ara?...

ho era; potser perquè durant molts anys va ésser explotada comercialment. A l'any 1902 els arrendataris de la font portaven la raó social de "Zamorano Vidal y Cía". El Sr. Vidal es va enginyar un camí transitable per portar l'aigua. També la va tenir llogada el "Pentinador", el Sr. Pascual i la família Calvet (negoci que ja va iniciar el pare d'en Pepitu Calvet). Durant una temporada un tal Peris hi tenia algunes coses per menjar, vi, etc., pels possibles visitants".

Fent un incís, per la manca de temps al·ludida, no he conversat amb en Josep Calvet que sens dubte ens pot aportar moltes dades i coneixements. Ja no solament de la Font de Panedes, sinó de tots aquests racons del poble que ell tan bé ha sabut recollir literàriament en anècdotes, contes, llegendes... En definitiva, narracions que demanen amb urgència una publicació en forma de llibre, que sens dubte plauria a tots els llagosterencs. Un company del "Butlletí" fa temps que està treballant en la recopilació, però caldria també que l'Ajuntament hi prengués part efectiva. Senzillament, en Calvet s'ho mereix.

Com hem dit hi ha força gent que encara va a buscar la fresca aigua de Panedes. El camí és transitable i el lloc es conserva net, malgrat que les antigues edificacions estan enrunades, tot perjudicant el paisatge.

Font d'En Prats

"Diguem-ne que és un petit bassal que s'alimenta d'unes llàgrimes d'aigua que manen de la terra". "Era aigua bona, però no extraordinària. Font freqüentada, i avui quasi desconeguda. Fa uns setanta anys les "Germanes Carmelites" hi acompanyaven les nenes del Col·legi a jugar; mentre les nenes s'entretenien, elles anaven a veure els propietaris, la família Prats de Mata, una de les més antigues de Llagostera. Els jocs que feien era jugar a corda, la "gallineta cega", passar l'anell..."

Font en l'actualitat ignorada que ens ha recordat l'amic Tià.

Fonts de la Taverna de dalt i de baix, Font d'En Dalmau

"Fonts molt acollidores, molta ombra, voltades d'avellaners borts. A l'estiu s'hi estava molt bé".

Les dues primeres les podem trobar anant cap a Sant Grau a cada banda de carretera, i l'altra passant per Can Rissech i Tranquínell. La situació actual la desconec però hi ha gent que hi va a buscar-hi aigua, i un bon àpat encara s'hi pot fer molt bé.

La font d'En Roure

"Per la seva proximitat era una font popular, però l'aigua era corrent".

En l'actualitat està pràcticament abandonada, tant l'indret com la font en sí. No fa gaires anys, era normal trobar-hi algú, sobretot amb mainada. El desviament de la carretera de Barcelona, si bé era totalment necessari, ha acabat de perjudicar la zona.

Indrets característics també, són: LA PLAÇA BALLADORA, on si celebrava la Festa de Sant Llorenç i ara s'ha recuperat amb el "SOLSTICI D'ESTIU"; antigament, la "BASSA D'EN GOTARRA" en la qual si bé era perillós banyar-s'hi en haver-hi el Molí, molta era la jovenalla que ho feia, i en menor escala indrets com el "PANTÀ D'EN BOADA" o la "BASSA DEL GRAVAT".

L'ESTIU, EL MAR, EL SOL... I TU

(Ve de la pàg. 19)

Això ha estat durant molts anys una rutina dels estius, però d'un temps ençà s'ha anat perdent fins quasi bé desaparèixer aquesta tradició. El motiu un, i molt clar: "la gent ja té la televisió", i amb la televisió la gent es queda a dintre casa seva mirant qualsevol tipus de pel·lícula.

Què podríem fer per tornar a recuperar aquest costum?, doncs, no ho sé. És molt difícil que la gent torni a parar la fresca com fèiem abans. Una solució seria animar les nits fent competicions entre carrers de grups que joguessin a la butifarra, a escacs, etc., però mentre hi hagi televisió no hi haurà res a fer.

En aquestes nits tan caluroses que ha fet el mes de juliol, jo he sortit algun dia a parar la fresca, però no he trobat companyia, ja que estava tot sol al carrer, no hi havia ningú més.

Hi ha alguns carrers a la nostra vila que encara conserven aquest costum, alguns són, el carrer Concepció, a "Rera Mur" i algun punt del Mas Sec.

Per acabar aquestes ratlles només un desig o una il·lusió, que quan tornin a venir altres estius la gent surti al carrer a parar la fresca, hi que comenci altra vegada a animar-se la nit de l'estiu!

Juliol i Agost

Mesos d'estiu. Coloraines arreu i blau.

Blau del mar. Vermell fronterer amb el blanc i el verd, sobre un blau mutilat per tarongers jaspiats de groc, violeta i rosa. Ara és mar d'estiu.

Blau del cel. Homogeneïtat no trencada pel negre on Siri llueix amb la més tènue claror del nostre hemisferi. Siri, estel del Can Major. Dies de juliol, dies de canícula; dies encetats amb aquesta presència que només més tard, ja en la tardor, podem tornar a contemplar fins a mitjanit.

Juliol i agost. Ballarugues de color i groc.

Groc del sol. Farigola, àrnica i camamilla ufana sobre un verd agonitzant per les calors, les fresses, la gent i el moviment.

Ara és sol d'estiu i groc de terra.

Sequetat. Blat madur que crida a la trilla. Dies d'agost, dies adornats per gira-sols. Emoció pregonia, desperta el groc i l'ocre quan creix. Culpiment profund, l'alta obertura sobre la rígida tija. Inamobible recerca, directa i a es-

(Continua a la pàg. 25)

FINQUES GALOBARDES

Plaça Catalunya, 5 - Tel. 83.00.47

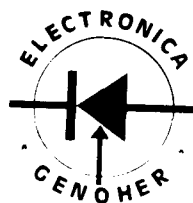
LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

VENDA DE VIVENDES DE PROTECCIÓ OFICIAL

C/. Constància, 4 - Llagostera

Veniu a informar-vos, US INTERESSA!

REPARACIÓ I VENDA

RADIO - TV - COLOR - HI-FI
MONTATGE D'ANTENES

C/. Barcelona, 7
Telèfon 83.04.30

LLAGOSTERA
(Girona)

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

COMERCIAL 26

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C/. Nou, 26 - Telèfon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

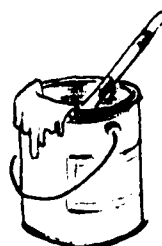
Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83 01 83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

MATEU FONT

Per a encàrrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36 Tel. 83 06 20

**TALLER
MECANIC**
Ctra SAN LLORENC s/n
Tel 830578
LLAGOSTERA
GIRONA

SERVEI DE GRUA
PLANXA I PINTURA

Construcciones JOSE Ramirez

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

POESIA

A VOSOTROS LOS PASCUAL DEL PUEBLO DE LLEBRÉS

Después de llenar mi mente
con la sangre laboriosa
que componen las sílabas
de una historia incansable,

he sentido en mi corto
recorrer mundano,
las caricias de vuestros dedos
por el torso duro y virgen de unas
Gabarras mil veces invadidas.

Presenciar pude, y sentir,
el crujir de fuegos despiadados,
quemar los milenios
de un corcho parido, por vuestra tierra:

de un corcho primordialmente
mimado por generaciones
conservadoras de lo suyo,
amantes de cuanto pare
anualmente la naturaleza
allá en los campos.

Guardásteis primorosamente
los días, los años.
Se murieron vuestros cuerpos:
sólo ellos, la generación Pascual,
siguió viva luchando.

Cataluña no ha muerto aún,
con vosotros, y mil cien como vosotros,
pare el alba bien temprano,
olores de historia limpia
con perfume a neftalina,
de recuerdos vivos bien cuidados.

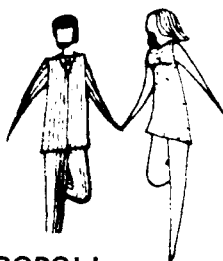
Hoy, después de asomarme modestamente,
a vuestros años,
recojo manos de obreros de la tierra,
obreros del pan, y hasta obreros del cuerpo
humano;

y con ellas encalladas,
hago escribir estos versos;
con el fuego de los corchos
que murieron, con refranes
de abuelos que ya marcharon;

con recuerdos de Llebrés,
pueblo que ví y sentí su historia,
amontonada palabra a palabra,
hecho a hecho,
palmo a palmo.

15-3-82

Rafael Martínez

METROPOLI

*Sol trist, que regalima a la finestra,
cel que mira per l'ull del cel obert,
expressió de ma joventut desperta
enyor per el meu poble que no veig.*

*La ciutat viu el dring de nerviosismes
que jo sento amb certa confusió,
que em parla d'uns plaers i d'uns abismes
quins m'omplen d'alegria i de tristor.*

*Garbuqi d'una multitud cansada
nerviosa amb el seu anar i venir
del cos i dels sentits martiritzada
sense un repòs tranquil pel seu camí.
Això em fa pensar amb tornar a casa
per fruit de la pau que no hi ha aquí.*

Josep Calvet

FILOSOFANT

*Abans l'home no era res
sols un animal més
i ara és ben poca cosa
(ho he de dir amb vergonya)
que és un infeliç
vanitós, egoista... mesquí
que construeix per destruir.
Afanyós cerca el destí
fóra del temps i de l'espai,
s'acull a un Déu que el salvi
impotent... supersticiós...
No cal que maldi,
no trobarà la pau
ni fent la guerra,,
ni la salut del cos
abusant d'ella.
Ell és el seu pitjor enemic
que s'acabarà pobre i aborrit
tornant a la selva
sol, com abans
a la caverna,
a fer vida en comú
amb altres animals
per les seves imprudències.*

*El nostre món però...
seguirà rodant com sempre.*

Josep Calvet

L'ESTIU, EL MAR, EL SOL... I TU

(Ve de la pàg. 23)

tones penosa, de la llum. Aturat al
costat del gira-sol observa un movi-
ment no real i copsa la diversitat.
Aturat, comprèn el temps i coneix la
veritat. Ara, caminant, pronúncia un
mot: "gira-sol" i sap que no gira pas.

Mesos d'estiu. Ja han passat.

Sublim moviment perdut en l'esta-
ticitat de la roca, del cel i l'horitzó.
Meravellosa linealitat perduda en el
temps.

Colrs, formes i sons. Vermell i
esquitx d'un crit. Amor. **Pipa**

— After Sunday's sun bath lotion —

SUÇON és una loció destinada a
tractar tot tipus d'irritació solellada.

INDICACIONS:

SUÇON proporciona la coïssor
suficient per a fer-li oblidar la trepit-
jada a la ma, la barca que li ha fet un
trenc al cap, la cua a la carretera, les
tres mil pessetes del dinar... fins a
tornar-li la seva suavitat natural.

Igualment indicat per a tota la
família. Especialment pensat pel petit.
Empolla atraient; no es trenca ni es
destapa fàcilment.

ADVERTÈNCIES:

—No engrassa. No és pas posar-se
oli.

—Perfumat. Tant se val si no porta
desodorant.

MODE D'ÚS:

—Apliqui's allà on li sembli des
d'uns 20 cm. No cal fregar, tantmateix
si té a mà aplicador/ora escaient, rela-
xi's i el faci servir.

—Penetra ràpidament, però si li
sembla que necessita més temps, se'l
prengui tranquil·lament.

PRECAUCIONS:

Evitar descuidar-se el tractament.

COMPATIBILITATS:

Es considera recomanable utilit-
zar-lo conjuntament amb aspirines.

INCOMPATIBILITATS:

Fer la seva.

INTOXICACIÓ:

Generalment està ben tolerat, tan-
mateix si es desenvolupen signes d'hi-
persensibilitat, la aplicació ha de cessar
immediatament i procedeixi segons les
incompatibilitats: Faci vostè la seva.

Lab. Societat. 45873

Dr. Pàmé

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA

Era el 24 de juliol del 1909 quan l'Ajuntament enllestí unes ordenances Municipals. El dia 5 de febrer del 1910 el Sr. Governador de Girona les va aprovar, el dia 7 del mateix mes van començar a regir i ha mitjans del 1911 es repartiren als veïns. Assolien 156 articles.

Llavors era alcalde el Sr. Joan Palé i Prats, i secretari el Sr. Santiago Bordas.

En copiarem unes miques:

"Art. 2.º — Todos los vecinos o domiciliados cuidarán de que sus hijos o pupilos concurren a las escuelas públicas del Ayuntamiento o a otra particular de su elección desde la edad de 6 a 12 años..."

"Art. 6.º — Al pasar cualquier procesión, viático o entierro, las personas que permanezcan en la calle deberán dejar libre el paso y observar el decoro y reglas propias de semejantes actos."

"Art. 16.º — Tradándose de un local cerrado no se permitirá fumar ni encender fósforos. Tampoco se permitirá la entrada a ellos de perros y otros animales".

"Art. 17.— Serán expulsados del local las personas que lleven criaturas de pecho, el que turbase el orden o proferiese voces destempladas e inconvenientes, el que no guarde la compostura y buenas formas propias de un pueblo culto y que exigen las conveniencias sociales y en general el que de cualquier modo incomode a los concurrentes".

"Art. 18.— En el teatro los espectadores deberán estar descubiertos, mientras el telón estuviese levantado".

"Art. 19.— Ningún particular podrá entrar en los bailes públicos con arma ni bastón. Se prohíbe dar saltos descompuestos y vueltas violentas que puedan causar daño, así como bailar de manera que ofenda al decoro y a las buenas costumbres".

"Art. 20.— Quedan prohibidos los llamados cafés cantantes; no consintiendo en ningún establecimiento público canciones obscenas, bailes lascivos o cualquier otro acto inmoral".

"Art. 27.— Los cafés, tabernas y casas de bebidas, deberán cerrarse a

las diez de la noche, de 1.º de octubre a 1.º de mayo, y a las once en los restantes meses, salvo en los días extraordinarios previo permiso de la autoridad".

"Art. 41.— Los que lleven bultos o objetos que puedan manchar o incomodar pasarán por el centro de la calle".

Tal vegada hi trobareu un tuf de ranci. El temps i el progrés tot ho envelleixen, però no deixen de tenir la saborositat d'un passat i eren fermes puntals que aguantaven la moralitat i bones costums de la nostra vila.

Per en Tià

SOBRENOMS

d'unes bones famílies del nostre poble
i noms de lloc d'un llunyà ahir

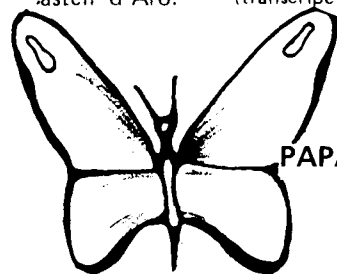
La taberna del clot.
El cavall.
A can Cisterna de darrera mur.
La cunilla.
El cunill de Bruguera.
En candela.
El carlí.
A can Cané.
El peó de la carretera.
A cal Caballero Vidal.
A can Cua
A can Cargol.
A can Coixinera.
En cansalada.
El cap de petroli.
A can Casulles
En Casussa.
En Cassolites.
A can Pere Castells.
En cabells.
En cagahòsties.
A cal Sant Cristo.
En Pere de la Casbassa.
En Pere Petit.

Llocs on es banyaven els vailets del poble, totalment despullats:

A la bassa d'en Gotarra.
A la resclosa.
A l'espina-veesa.
A la gorga d'en Cané.
A la gorga calenta.
Sota el pont de Caldes.
A la gorga de la segona Banyaloca.
En alguns gorcs del Ridaura.
i en pocs llocs més...

P O E S I A

El nostre vell setmanari "La Selva" del dia 9 de novembre del 1911, publica aquesta poesia de l'assidu col·laborador el senyor P. Genís Roselló, de Castell d'Aro. (transcripció original)

PAPALLONA

Papallona virolada,
que vers al pla, has pres volada
com del vent juquet flotant !..

Quants n'hi ha que quant te miren
suspirant com tu, suspiren
i mirante... van volant...

Papallona virolada,
que vers la flò has pres volada,
i la beses bo i gronxant ! ...

Quantes n'hi ha, que quant te miren,
suspirant con tu, suspiren
i mirante... van besant ! ...
i tu bella i enjogassada
vas volant, vas fent passada
bo i mostrans tes ales d'or...

Quant i quantes quant te miren,
sens saber perquè... suspiren;
i com tu senten l'amor.

EL NOSTRE CASINO

Va nèixer el 19 d'octubre del 1888, fill d'uns homes decidits, capacitats i honrats, foren acompanyats d'unes dones que amb fe els encoratjaven: tots junts volien portar i portaren una millor instrucció, cultura i esbarjo a la nostra vila.

En data 25 de febrer del 1891 es compraren els terrenys al propietari Sr. Antoni Romeu i Raig, els que amiden una superfície quadrada de 1.642 metres, 68 centímetres, i es valoraren i pagaren 10.000 pessetes. L'escriptura diu "amb bona moneda d'or o plata" (bella manera de dir i no fer). El document dit es firmà a Llagostera davant el notari Sr. Francesc de P. Franquesa, notari de Girona i fill d'aquesta vila. Llavors era president del Casino el Sr. Josep Ameitler i secretari d'actes el Sr. Felip Comas.

Començaren les obres a principi de l'any 1892. La junta constructora, firmants de l'escriptura de compra dels terrenys, eren els senyors:

D. Napoleó Martinell i Cisterna, casat i propietari.

D. Josep Coris i Corominas, casat, del comerç.

D. Manel Martínez de Huete Bor, solter i metge.

D. Gerard Ballell i Prats, casat i taper.

D. Miquel Camós i Camós, casat i taper.

Els principals industrials que in-

tervingueren en la construcció del Casino van ésser:

D. Miquel Mundet, paleta.

D. Narcís Verdaguer, fuster.

D. Joan Canet, manyà.

D. Marià Zamorano, fuster.

D. Dionis Recolons, manyà.

D. Silvestre Bach, calderer.

Direm que tots el vidres del Casino, que eren uns 227, van valer 337 pessetes amb 76 cèntims; així està anotat.

També està escrit que per una pica per la cuina del conserge i netejar el pou cobraren 162 pessetes. I tantes i tantes altres coses que queden per dir.

El Casino ha estat sempre en contacte amb el soci i el poble, sobressortint l'apreci i alta consideració vers la dona.

Ara farem un gran bot, saltant del pretèrit al present.

Diuen, escriuen i publiquen que els vigents estatuts del Casino estableixen "que les persones del sexe femení no podran ésser socis de l'entitat sota cap concepte".

"Normativa curiosa i ancestral..." i alguna altra cosa no del tot certa.

La llibertat d'expressió és dret innegable a l'home, es com un ramat-

ge de lligabosc que lliga diferents classes de plantes; i a nosaltres lliga diferents maneres de pensar i de veure les coses.

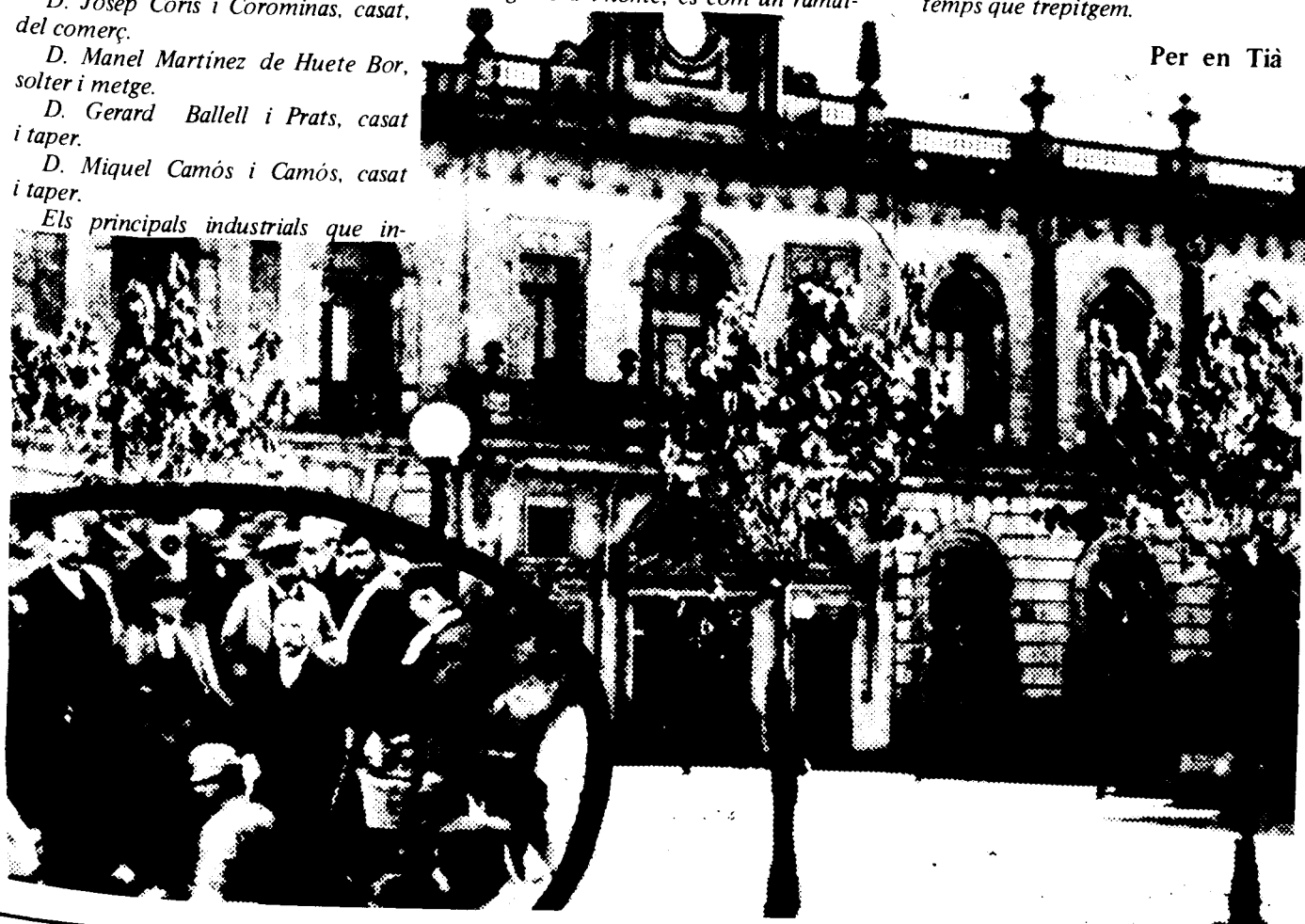
No enjudiciem ni jutgem, solament pensem que una ràpida o equivocada (involuntària) informació pot estripar i embrutir la vesta d'una Societat (quasi centenària) que ha estat i és, un clar i net mirall del poble i rodalia. Són veus que donen violentes burjades que la Societat no es mereix. Ens dol i ho lamentem.

En veu clara i del tot amical direm el que porten els vigents estatuts. Copiem: "Art. 11: Para ser socio del Casino es necesario sujetarse a lo prescrito en este Reglamento, no ser menor de 15 años y satisfacer por derecho de entrada la cantidad de 5 pesetas". (No diu ni rebutja sexe).

La dona ha tingut i té dintre el Casino la mira i consideració que té tot ser humà.

Tancarem aquest "Ans d'ahir" aplaudint a uns homes d'avui com són els de la Junta Directiva del Casino, encapçalada pel Dr. Pompeu Pascual i Coris, i a la Comissió de Reforma del Reglament, que volen posar el nostre Casino al ritme del temps que trepitgem.

Per en Tià

PETITES OBRES D'ART

ELS MEUS SOMNIS

Avui, malgrat el sol
és un dia trist, gris i solitari
dins el meu cor
em sento sola.
Sí, sola, en aquest immens món.
Estic aborrida, sola i confosa.
Ningú m'estima, no sé el que fer,
des d'aquest banc
sento els infants cridar,
una parella que passa somrient
i jo aquí sola
en el món dels meus somnis.
No sento la gent parlar, no sento res
estic enlluernada pels meus somnis;
m'imagino que corro damunt dels núvols
i les estrelles em fan llum al camí
per anar a buscar la lluna;
l'haig d'aconseguir, és l'única esperança,
ella em comprendrà, l'haig de posseir
encara que siguin pocs segons
perquè jo l'estimo i sé que
ella també m'estima a mi.
Vull marxar d'aquest ridícul món i
anar al món dels meus somnis,
allà m'estimen i m'ajudaran.

M.ª Teresa Pujol

A TU, MESTRE

Oh! tu, mestre,
que dirigeixes la senda de la nostra vida
i mires que no hi hagi cap pedra,
en la que podem ensopegar.

Oh! tu, mestre,
que no et canses de repetir a l'alumne
que dos i dos són quatre
i mai seran més.
Tampoc et canses de fer dobles lliçons
perquè se'ns quedin gravades al cervell.

Que bon guardià ets.
Com vigiles i escombres el nostre camí
de les pedres que ens podrien fer mal.

Ens ensenyes la puresa del Llenguatge
i ens dius que el món forma part de
l'Univers.

Oh! tu, mestre,
que ens dones esperança
i confiança en nosaltres mateixos,
ets com una guia que mai es cansa
de guiar-nos per al demà.

Oh! tu mestre sí que vals.

Jacinta Cruz

LA VIDA

El pagès s'aixeca i va al carrer.
El pescador s'aixeca i va a la platja.
El botiguer s'aixeca i va a la botiga.
És de dia, el sol surt il·luminant els camps,
despertant els ocells,
reflexant en el mar ones de llum.
Mentre duri el sol, durarà la vida,
quan s'acabi el sol, s'acabarà la vida.
El sol, la terra, els arbres,
tot això ens és necessari
i nosaltres ho cremem, ho destruïm.
Si tot això mor, no hi haurà pagesos
que s'aixequin i vagin al conreu,
no hi haurà botiguers que vagin a la botiga,
ni pescadors a la platja.

Josep Molero

A LA UNA DE LA NIT

En una nit de clara lluna,
més o menys cap a la una,
un nen amb cara de pruna,
va sortir del cinema i va dir:
ja és hora de tornar a casa meua a dormir
abans de que sigui la una.

Quan el rellotge va tocar la una,
el nen amb cara de pruna,
dormia com una mula
a la seva cuna.

Josep Freixes

QUAN SÓC AL LLIT

Quan sóc al llit
només trec el nas
i li dic al fred:
no m'enganyaràs!

Em trec els pantalons,
em fico el pijama,
em poso al llit
i somio amb la gimcana.

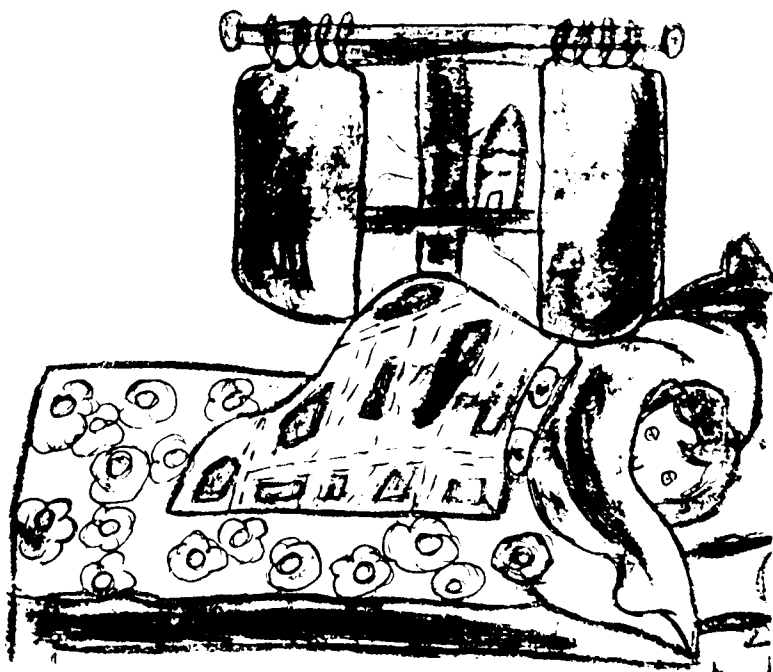
Penso que arribo el primer
de donar la volta al carrer.
Camino, corro, caic
i em desperto com mig tremolant.

Llavors obro els ulls,
miro la finestra, me'l miro de reüll
i veig una caseta, boniqueta, petiteta,
com una furgoneta.

Ai, que s'està bé al llit,
no ho canviaria per res,
per estar com jo estaré.

Quan sóc al llit
només trec el nas
i li dic al fred:
no m'enganyaràs!

Margarida Garcia Font

Margarida Garcia

AIXÍ ÉS LLAGOSTERA

És un lloc tan bonic,
que és per mi el meu millor amic.
Ningú es desanima aquí,
perquè Llagostera fa el seu cor fluir.

És un lloc tan preciós
que fins i tot el més escrupulós
pensa que Llagostera és la millor
doncs té nom de cançó.

És un lloc molt simpàtic,
on tothom se sent dinàmic;
allà on les flors neixen de colors
allà on els arbres creixen de dos en dos.

És un lloc on se sent a cada cantonera:
—És que ja ha arribat la primavera?
No, no és la primavera,
és el meu poble Llagostera !

Sara Marquès

PRIMAVERA

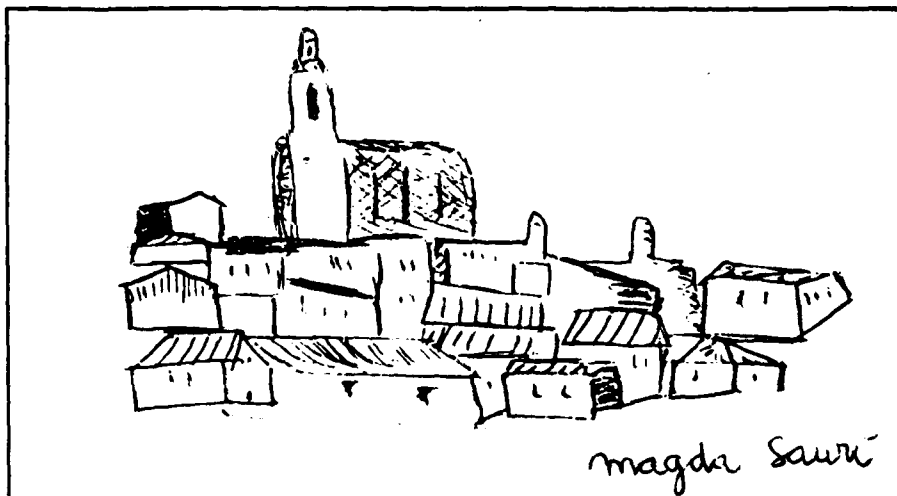
Ja ha arribat la primavera
amb els seus cantors ocells.
Les flors s'han obert
i les abelles han xuclat la seva mel.
La pluja també ens acompanya
i els prats es tornen verds.
Els rius baixen de la muntanya
torrencials i lluents de vida.
Ja han sorgit les noves parelles
totes alegres i joïoses.
S'han obert els cors de les persones
que són aixetes plenes de joia.
Ja ha arribat la primavera
amb els seus cantors ocells.

Toni Joan Sáez Rudilla

MATINADA

Cada dia l'aurora,
s'aixeca a l'hora.
El crepuscul del dia
surten cada dia.
El sol tot groc ben lluent
és molt resplendent.
Els núvols tots grisos
semblen pastissos,
darrera les muntanyes;
hi ha cabanyes estranyes;
el rierol més transparent
baixa rient i content,
baixa tan depressa
que sembla que vessa.
El bosc comença a il·luminar-se
tot canviant-se.
Les fulles dels arbres
són candelabres.

Maria Valle Pulido

PAISATGE

Mirant aquell quadre
vaig veure una rosa
i també un taronger, amb color de paper.
Sortia d'allí
una gran alegria,
—que expressava l'amor
—que expressava la vida.
Per aquell cantó, començava a sortir la lluna
era blanca,
com l'espuma.
Qui no voldrà una cosa tan maca,
com aquest paisatge,
tan maco i verdós.
En aquell moment va venir l'home,
l'home era el fum, i venia de lluny,
el fum va tapar el quadre,
ja no era un quadre,
...Era: Tot negre fum !

Eduard Alejandro Artigas

LA PAPALLONA

Observant el paisatge meravellós,
plantes, prats i cel joïós,
em va venir a la mirada
una papallona encantada.
Essent com era la seva bellesa
i el seu volum de tons de màxima finesa,
feia contrast amb tota la naturalesa,
cel, terra i tota aquella grandesa.
Era bonic veure-la amb alegria
i potser algú somiaria
semblar-se tant al seu encant,
com a la seva vida tranquil·litant.
Volava i volava,
però mai es cansava,
sempre seguint endavant, endavant.

M.ª Teresa Castelló

EL MEU POBLE

Ja és primavera
a Espanya, Catalunya, Girona i Llagostera.
Llagostera és on jo visc
i, ¡no sabeu com n'és de bonic!

Té un campanar per vigia
i fa temps un tren tenia.
Tenim una gran plaça,
la plaça de Catalunya,
que molt la recorda aquell que s'allunya.

La festa Major està a punt d'arribar,
¡japa! , no la deixeu escapar.
Saltarem i riurem
i amb alegria ballarem
ja que la nostra festa Major
és un acte de germanor.

Llagostera està privilegiada
perquè està molt ben situada.
Té moltes vies de comunicacions
que et porten a totes direccions.

Ja és primavera
a Espanya, Catalunya, Girona i Llagostera.

Magda Saurí i Masgrau

SE'N VA LA PRIMAVERA

Se'n va la primavera
les flors es "marxiten"
les fulles "es cauen".
A la primavera la mort li espera.

Arribarà l'estiu
Ja no es podran regar les flors.
(El sol apreta fort, és el sol de l'estiu).
Els ocells ja no cantaran.

Ningú se'n recorda.
Els nens volen anar a nadar.
Tots se'n aniran i ningú et recordarà.
La mort està a prop.

Josep Vilà

opinió... opinió... opinió... opinió...

SINDICALISME... ARA

Fent una anàlisi de l'actual situació d'atur i crisi que comporta l'estructura social a aquest país (situació social i política al mateix temps) ens donarem compte de les connotacions i projectes que té estructurats el Govern de l'U.C.D. La primera i crec que la més greu "la privatització de la Seguretat Social" amb el seu detriment en certa forma tolerat pel mateix Govern que comporta una reducció sistemàtica de les pensions, siguin per malaltia o bé per jubilació d'edat. Això demana a crits una OPOSICIÓ FERMA per part de totes les "Forces de Treball" i dels Sindicats majoritaris, una resposta massiva i contundent.

ÉS HORA DE DIR PROU ALS TANCAMENTS D'EMPRESSES, ALS INCREMENTS D'ATUR i d'exigir al mateix govern l'acompliment de la creació de nous "llocs de treball" ja que amb la signatura de l'A.N.E. s'hi van comprometre.

Continuant amb aquesta anàlisi, greu anàlisi, hem de recordar que en el decurs de l'any 1981 foren aprovats pel Ministeri de Treball 14.475 expedients de crisi, afectant a un total de 676.076 treballadors, dels que 300.227 foren suspesos d'ocupació i 70.733 acomiadats. En aquest mateix període l'I.M.A.C. va aprovar 206.165 acomiadaments individuals dels que 116.051 varen recórrer a Magistratura i foren pocs els que van ésser readmesos i molts "indemnitzats" amb quantitats irrisòries.

Tot això suposa la destrucció de més de 380.000 llocs de treball.

Actualment estan amenaçats uns altres 100.000 en el tèxtil, el metall, químiques i la construcció amb raó de la viabilitat i reestructuració de les "Grans Empreses".

Mentre, el treballador, per contribuir d'alguna manera en la "lluita contra l'atur", sí que ha complert SOLIDARIAMENT la MODERACIÓ SALARIAL establerta per l'A.N.E.

(El Govern no sols incompleix el compromís de la creació dels tres cents cinquanta mil llocs de treball sinó que pretén modificar els "decrets" que regulen la contractació temporal.)

I això suposaria i suposa de fet dues coses: supressió del treball fixe per l'eventual i l'acomiadament lliure i de franc, que és una de les fites més perseguides per la Patronal.

L'any 1978, de 818.437 aturats oficials, 537.409 cobraven subsidi, el 65 per cent. El mes de març d'aquest any, de 1.801.549 només 768.292 en cobren, el 42 per cent. És a dir, cada vegada, cada any hi ha més atur i és més petit el percentatge dels treballadors que cobren del SUBSIDI DE DESOCUPACIÓ.

Per això ens estem plantejant a nivell sindical com a "punt fonamental" la modificació de la LLEI BàsICA D'OCUPACIÓ, concretament l'article 19, per ampliar la COBERTURA DE DESOCUPACIÓ i evitar el FET escandalós de persones que estan inscrites en demanda de treball i volen treballar, per haver esgotat el Segur d'atur o no haver-lo tingut mai, buscant el primer treball, es troben sense mitjans de "subsistència", arribant a casos d'autèntica pobresa.

L'altre gran tema és la SEGURETAT SOCIAL. Davant la postura ferma dels Sindicats, en aquests cas CC.OO. i U.G.T., en les negociacions amb el Govern i la Patronal oposant-nos als intents de privatització, el Govern pretén ara per la via dels Decrets-Llei imposar el que no ha pogut lograr a la taula de negociacions. Vol ara mantenir els costos de la Seguretat Social (és a dir, congelar-los) el que suposa que no es millori la PRESTACIÓ SANITÀRIA i es redueixin les PENSIONS.

Per la via de deteriorar encara més la Seguretat Social, es vol acabar amb el seu caràcter públic i afavorir els negocis privats i que es lucrin amb la salut i la vellesa.

En front d'aquesta situació penosa com és ara la que tenen els PENSIONISTES amb més del 80 per cent per sota de les 21.000 ptes., amb el projecte del govern es reduirien les futures PENSIONS en un 25/30 per cent, en calcular-les en base als salaris dels "sis últims anys", en lloc dels "dos últims" com està establert actualment.

Tot això és una conseqüència més del caràcter i la política ANTI-SOCIAL del Govern de l'U.C.D. molt lligat i cada vegada més, als interessos de la GRAN PATRONAL, en l'intent de descarregar sobre la CLASSE TREBALLADORA les conseqüències de la "Crisi econòmica i l'atur".

La C.E.O.E. i el Foment estan portant a terme una POLÍTICA DE CONFRONTACIÓ entre els treballador, posant mil i un obstacles a l'aplicació dels aspectes més positius que l'A.N.E. i han de trobar per part dels TREBALLADORS amb o sense feina, una resposta FERMA i CONTUNDENT.

Tampoc s'escapa CATALUNYA d'aquesta "anàlisi", ja que l'atur supera els 360.000 i el Govern de la Generalitat incompleix també de forma sistemàtica tots els compromisos en matèria d'OCUPACIÓ. No ha presentat encara el PLA de MESURES d'URGÈNCIA contra l'atur demanat en el seu dia pel Parlament i no ha aplicat mai ni tan sols l'A.N.E. en matèries ja transpassades.

La falta de voluntat POLÍTICA del Govern d'en Jordi Pujol per fer front al PROBLEMA de l'ATUR, com a objectiu prioritari, s'ha posat una volta més en evidència amb l'aprovació dels PRESSUPOSTOS Generals de la Generalitat, on les PARTIDES dedicades a la lluita contra l'atur i la creació de "nous llocs de treball" són a totes llums insuficients.

Per això, COMISSIONS OBRERES demana:

- *Una Seguretat Social pública i al mateix temps eficient, contra la privatització i la disminució de les pensions.
- *La creació de 350.000 llocs de treball acordats per l'A.N.E., dels que 70.000 corresponen a Catalunya.
- *La no substitució del treball fixe per l'eventual (en la via de l'acomiadament lliure i de franc).
- *La modificació de la Llei Bàsica d'OCUPACIÓ, ampliant la cobertura als treballadors/res en atur.
- *Un pla d'urgència contra l'atur a Catalunya.

Joan Riera i Casals

Membre de la Unió Local de Comissions Obreres.- Llagostera.

EL PRESIDENT DEL CLUB D'ESCACS PUNTUALITZA

Sr. Director:

En relación con el artículo publicado el el núm. 23 del "Butlletí de Llagostera", donde aparece inserta la entrevista que se me hizo como presidente del Club de Ajedrez Dr. Domingo Pascual Carbó, quisiera hacer la siguiente aclaración.

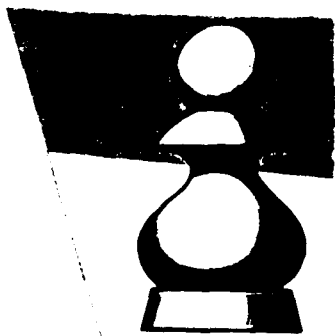
opinió... opinió... opinió... opinió

Como preámbulo aparece un comentario del Colectivo de Redacción, calificando a este Club como "cerrado", en el cual "nada más tenían cabida los de siempre". Esta afirmación está en contradicción con lo que manifiesto en la misma entrevista, en cuanto al número de socios que formaban el Club en 1977 y que era de sesenta y cinco.

En cuanto a la afirmación que se ma atribuye de que la Junta actual se formó como consecuencia de "problemas con la familia Pascual", deseo hacer constar que este comentario no fue hecho por mí en ningún momento de la entrevista.

Ruego la inserción de esta carta en el próximo número del Butlletí al objeto de evitar malos entendidos.

Jaime Ventura Prim

CONTRARRÈPLICA AL PRESIDENT DEL CLUB D'ESCACS

Davant la rèplica rebudà a la redacció del "Butlletí" per l'entrevista realitzada al President de la nova junta del club d'escacs, publicada en el número anterior ens veiem en l'obligació d' aclarir els següents punts:

En primer lloc, la introducció a les entrevistes i articles en general no sol ésser mai una declaració textual de l'entrevistat, sinó una mena de resum, síntesi o conclusió del tema parlat. Ens reservem el dret a la pròpia opinió i a treure les conclusions pertinents davant un fet determinat.

En segon lloc, nosaltres no ens inventem cap declaració, les respostes que marquem en negreta són textuales de l'entrevistat, que en aquest cas no es va matisar prou i que a la pregunta/resposta:

- Per quin motiu es formà l'actual Junta?

- Es formà per problemes amb la família Pascual.

Caldria afegir-hi: —després d'una segona entrevista—.

— "diferents membres van anar a jugar fora de Llagostera per problemes amb la família Pascual".

És un problema de clarificació que no ens pertoca a nosaltres sinó al mateix interessat. Que al nostre poble s'estableixin unes relacions de poder com a pertot i que potser convindria que no es diguéssin les coses tan obertament, sinó que es llegissin entre-línees, com anys enrera...

I anant més lluny, que gent dins de terminats grups estaria interessada a tapar-nos la boca, ja ho sabem. Malgrat tot, reivindiquem el nostre dret a donar la informació d'una manera lliure, espontània i oberta al diàleg. Per això continuem la nostra tasca, d'altra manera no tindria cap sentit i tancaríem les portes.

NOTA DE CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA

Després de les primeres eleccions municipals democràtiques i seguint el programa presentat, ens vam veure en el deure de tirar el nostre poble endavant i, des del primer moment, procurar seguir l'eslogan electoral, tan nostre, d'anar per feina, ja que, veritablement n'hi havia molta i calia posar-nos-hi de veritat.

S'havia guanyat per majoria, però no calia desmerèixer les altres forces polítiques que s'havien presentat com nosaltres, i també havien obtingut llurs regidors municipals.

La veritat és que es va fer ús de la verdadera democràcia i solidaritat, repartint la feina entre els onze regidors, que formarien el nostre Ajuntament, per portar a terme, al llarg dels quatre anys, l'administració del nostre poble. I diem això perquè és, veritablement, el que vam creure, i continuem creient. Acabades les eleccions, guanyi el partit que sigui, tots units han de d'entrar a la Casa de tots, mentalitzats de fer aquesta única feina: Treballar per portar al poble, com més enlaire millor,

en tots els aspectes, ajudant-hi tots els regidors sortits d'aquestes tan esperades eleccions democràtiques.

La sorpresa més gran que vam tenir, va ésser, després d'un període curt de temps, el total rebuig per part del P.S.C.-P.S.O.E. de la feina encomanada i la seva sortida voluntària del caripàs municipal que s'havia distribuït. Què al·legaren? Doncs, senzillament, que no els anava bé aquesta feina.

Tampoc anava bé la feina encomanada a molts regidors de Convergència, i, no solament van aguantar procurant fer-ho el millor possible, sinó que, van haver de carregar-se amb les feines que deixaren els anomenats regidors del P.S.C.-P.S.O.E.

Aquesta llarga explicació que tots els llagosterencs ja sabem, ens ha semblat oportú exposar-la novament, per la sorpresa que hem tingut en llegir la nota que el partit P.S.C.-P.S.O.E. local exposa al darrer *Butlletí de Llagostera*, criticant fets com són l'arrenjament d'uns quants carrers de la Vila i recolzant la impugnació feta pels seus regidors, considerant que va ésser una millora per a la població feta fora de llei. No fem riure, ni vulgueu buscar un protagonisme amb coses d'aquesta mena. Si assistissin a totes les comissions a què han estat sempre convocats, no podrien queixar-se de falta d'informació i s'haurien assabentat perfectament de la manera que va anar l'arrenjament d'aquests carrers.

A més, ens cal preguntar: Què volen ara els socialistes? Després d'uns primers temps d'escrits, atacant contínuament i escandalosament a les persones que ells mateixos van deixar sols en la difícil tasca municipal i havent arribat Convergència a la conclusió de no contestar ja més aquests escrits, però sí, contestar-los amb fets i amb feina ben feta, tornem a preguntar: Què volen els que representen el partit P.S.C. - P.S.O.E. local? Polèmica? No, ja ens coneixem tots, el nostre poble no és tan gran.

Continuarem fent feina amb la nostra tasca municipal i quan tornin les eleccions, presentarem els comptes ben clars i tornarem a exposar el nostre programa, que és el de bon treball i realitats, i no el de buscar discòrdies entre els homes i les dones de Llagostera.

Agrupació local de C.D.C.

opinió... opinió... opinió... opinió...

LA BARRICADA — "Confessions d'un convergent desesperat"

(SANT JOAN)

DEL MERCAT, DE LA PELA I LA POLÍTICA

Malgrat l'abisme polític que entre els dos existia, sempre ens havia unit una excel·lent amistat. Sentia per ell un afecte d'aquells que ignora ideologies, disculpa actituds i et fa sentir demòcrata i conciliador.

Prova fefaent com poques és la carta que m'adreça pocs dies abans de prendre la dràstica i irremissible decisió suïcida.

Complaent el seu desig, que és per si mateix del tot plausible, però que a més cal hissar-lo a la categoria, sempre respectable, d'última voluntat, la reproduïxo a continuació:

"Carnisser com sóc, home de casa i d'un estatus social que podríem designar com distingit, és evident que no podia fer-me socialista. Mai he tingut vocació de "paria de la tierra". És més, si algú m'ho anomenés no sé si podria estar-me d'enganxar-li les mans al coll i sacsejar-lo una mica. Jo dec ésser un burgès, almenys el meu fill m'ho retreia sovint tot i que, últimament, en assaborir amb més intensitat els avantatges d'ésser-ho, sembla com si ja no ho trobés tan condemnable. (Potser, per fi, els ocellets que poblaven el seu cap hauran agafat el vol). La realitat és que no conec ningú que podent-ho ésser, se'n sàpiga abstenir.

Nacionalista? ho sóc. És a dir, m'emocio quan a l'envelat en Garanger canta allò de "Rosor, Rosoor...", un calfred m'atreveia l'esquena coincidint amb les notes més altes de L'Emigrant. A més sóc del Barça. Crec, doncs, que puc sense por, autocatalogar-me com a Nacionalista.

És per tot això (tu ja ho saps) que vaig decidir militar a C i U, malgrat que, haig de reconèixer-ho, la política mai m'havia interessat; sempre sentenciava que només és bona per qui n'ha de viure.

Veritablement, jo només em sento a grat a la botiga. Fer algun cèntim, poder gaudir i gallejar d'un xalet a la platja, lluir un cotxe nou, permetre a la família algun caprici extravagant, i para de comptar.

Però els camins del botiguer són com els del Senyor, indefinits i inexorables. I si cal pujar al consistori a defensar la botiga, serem els primers d'arribar-hi.

En honor a la veritat haig d'admetre que la necessitat indòmita, abassegadora de militar a C i U, sorgí d'una frase escrita a la paret (atribuïda a un grup extremistista que després he sabut que és minoritari) que deia: CAL DEFENDRE LA TERRA I NACIONALITZAR LES CARNISSERIES!!

I ja veus, a mi que em semblava que l'Azaña havia estat un llegendari porter de futbol, els atzars i paradoxes de la vida m'empentaren al damunt d'un escenari a desgranar a batzegades un programa polític i balbucejar un discurs assajat endevades al llarg de tota la setmana, malgrat que el vaig repetir més de tres-centes vegades davant l'armari mirall.

Admetré que no vaig estar excessivament brillant, no tinc fusta de cabdill. Malgrat tot, el "seny" dels llagosterencs, que els homes del nostre partit tant requerim, i les consignes transparents i genuïnes que al llarg de la campanya vam llançar als quatre vents (Anem per feina, clar i català...), van ser la clau del nostre èxit aclaparador.

I ara, després d'aquests anys viscuts delectant-me en la puixança que dona ser conseller, captivat per la plaent sensació de sentir-me poderós, em surten que, per qüestions inherents a l'alta política del partit, no poden presentar-me a la reelecció. Diuen que estic cremat, que n'he fet de massa grosses... Ximpleries!!! Jo ja conec el meu únic error, el meu gran delicte fou el d'ingerir-me en qüestions eclesiàstiques. La clerecia és implacable, i a mi no em pot perdonar que volgués acabar amb la irracional superstició que priva menjar carn els divendres de quaresma. Ja saps que jo sóc creient i absolutament respectuós amb les coses divines, però és obvi que abstenir-se de la carn no representa cap mena de sacrifici mentre existeixen les gambes a la planxa i la llagosta. L'únic que s'aconsegueix és lesionar els guanys dels honrats carnisers.

Tot va ésser en va, els meus fonamentats arguments no van reeixir, i la proposta ha determinat a la llarga la meua ruïna.

Estic acabat amic Vladimir, estic acabat".

Deu dies més tard el trobaren difunt a la cambra de la botiga, va voler morir en companyia dels palpissos i espatlles de xai que ell tant estimava.

Aconseguí suïcidar-se aguantant la respiració, la qual cosa va sorprendre i extranyà a la ciència perquè no sabia de la fortaleza de caràcter i tossuderia del meu bon amic, al cel sia.

Vladimir Laperà

Sant Joan, com l'11 de setembre d'algun altre any, ha caigut en dijous (dia de Mercat a aquesta vila) i per tant dia de fer "peles" els comerciants. Doncs bé, què importa que sigui l'onomàstica del Rei i per tant "Festa Nacional" i tradicional a Catalunya? no importa res, "la pela és la pela".

El que sí és xocant en aquest aspecte, és que els que de fet haurien de "donar llum" com són el Sr. Batlle i el Responsable Polític, els dos de Convergència i Unió, "donessin fum". Els únics, crec almenys de "carnissers", que van mantenir obert llur establiment en uns dies tan significatius. Què demostra això? Només una cosa i molt clara, que estan militant en un Partit gens i mica seriós (un Responsable Polític i un Batlle, sigui o no de Partit ja que s'ha presentat per la seva llista, no poden de cap manera trencar les normes del mateix) sempre parlant d'un Partit mínimament seriós i més encara d'un Partit de Govern.

Més xocant encara quan, fa temps, alguns "petits comerciants" van demanar per obrir llurs establiments durant la temporada d'estiu els "dies festius" i tancar un altre dia i no els hi van acceptar aquestes mateixes persones que són ara els que manen "bé o malament" (crec més malament que bé) i que són aquí, no per defensar el POBLE sinó per vetllar sempre per llurs interessos, que són molts.

opinió... opinió... opinió... opinió...

He vist els establiments tancats, també el Sr. Puig (que també tenia tancat) enganxant cartells del Mundialet, cosa que admiro i l'admiro personalment encara que "les posicions siguin políticament diferents"; penso que és l'únic que treballa... no és aquesta l'única vegada que el veig tot sol "anant per feina". Crec que sí, que aquest "fa POBLE", els altres res de res, "ni fu ni fa", ni POBLE, ni feina, ni res que s'hi assembli. Penso que la feina de cara al POBLE s'ha de fer entre tots i no una persona sola que s'esgota, que es crema i se'n cansa de veure que només és ell que treballa.

Per tant, discrepo, haig de discrepar d'una "Política Municipal" que no vetlla pel POBLE, que per sobre el POBLE sobreposa "el calaix, el negoci, la pela"... Els altres botiguers (és veritat que podeu dir, si tanquen és perquè volen) jo diria que són més conscients o almenys no tan ambiciosos, sense ésser o tenir cap càrrec Polític o Municipal... perquè si "la pela fos per a tots" aquests Srs. donarien una certa LLIBERTAT... que volen tenir obert, molt bé, jo faig el que em sembla (el que la meua consciència em dicta i entesos)... és molt clar això.

De totes maneres la Política és molt ambigua i s'entén de moltes formes. Política, diem-ne, Popular, que no és aquesta. Aquesta és una Política Conservadora molt clarament definida... aquesta de "si jo menjo que es fotin els demás" o "tip jo, tip tothom".

Bé, jo he dit que aquest Partit no és gens ni mica seriós i crec que no ho és tant quan deixa als seus "càrrecs" fer, no el que ell mana, sinó el que vulguin. Que ho faci un "militant de base" passa, però mai un que desenvolupi un "càrrec" sigui Públic o Polític, és igual.

En fi, la Política d'en Pujol i la seva Convergència, la Política de les "dos vies" del Catalanisme aquí i dels "vots" a l'U.C.D. a Madrid; dos vies, dos camins que no són en cap manera "convergent" sinó divergent no porten enlloc.

Recordo, com ho recorda el POBLE, que en la "campanya electoral" aquest Partit tancava de "sucursalistes" a d'altres partits i és ben clar el que diu aquell adagi molt català que "cap gepe-

rut es veu el gep", perquè més "sucursalista" que aquest no crec que n'hi hagi cap; francament, sembla que l'U.C.D. sigui la vostra dida de tant que mameu. Això sí, aquí molta sardaneta, molts caps grossos i també molta senyera, com si la SENYERA fós un patrimoni vostre; mai ha estat, patrimoni de ningú en especial, sinó de tots els Catalans.

I ja res més, treballem tots com el Sr. Puig, "aneu per feina", "feu POBLE" i al mateix temps feu un "Ajuntament clar i Català" i deixeu-vos de la "doble via". D'aquesta deixeu que en faci ús la R.E.N.F.E.

Cantaclar

"AUGUST VIDAL, UN CATALÀ UNIVERSAL"

Para el Collectiu de Redacció del
"Butlletí de Llagostera":

Estimados amigos:

En el último número del citado Butlletí, he leído un trabajo suscrito por este Collectiu, referente a la vida y obra de Don Augusto Vidal Roget, nacido en esta localidad y desconocido para una gran mayoría de los que en la actualidad habitan o residen en la población. Este y no otro, es el motivo de que yo me dirija a ese Collectiu por medio del presente escrito para exponer mi pensamiento y conocimientos sobre el caso, pero sin ánimo de polémicas o malas caras.

Escribir para el público sobre un asunto que se desconoce puede acarrear graves riesgos para el que lo practica, ocasionándole con el tiempo, la pérdida de credibilidad para sus lectores, y esto es lo que intento yo evitar, si ustedes me lo permiten.

Ustedes mismos reconocen, que hablar sobre la vida de un hombre que no se ha conocido es cosa difícil y comprometedor: Y ¡tan comprometedor! tradándose sobre todo de una vida tan comprometida como la del señor Vidal, y por la época tan trágica y comprometida que hemos tenido de soportar los jóvenes de entonces.

Encuentro muy acertado que intenten recuperar para el pueblo todos los valores culturales, humanos, y los méritos personales, si los tiene, de toda persona distinguida; sea comunista, fascista o como quieran llamarle. Nadie por sus ideas debería ser perseguido ni boicoteado; siempre que ese individuo respete las de los demás ciudadanos. Esa es la que considero verdadera democracia, lo demás es demagogia pódrida.

Se preguntan por qué un hombre que tanto amó a su pueblo, ha sido olvidado, marginado y boicoteado a nivel público y humano. La respuesta la tienen ustedes mismos: Era de izquierdas, comunista, y durante el franquismo el comunismo se hacía servir de demagógico espantajo para desprestigiar a quien convenía. ¡Pero, son ustedes tan inocentes, que no se dan cuenta de que en todos los regímenes y gobiernos habidos y por haber, han empleado y emplean los mismos métodos para eliminar a sus adversarios más peligrosos? El que manda tiene siempre la razón y la justicia a su favor, y si no es así, no manda nada.

Sois jóvenes y faltos de experiencia; si se tuvieran las dos cosas a la vez, que diferente sería la vida y cuantos fracasos podrían evitarse en este desquiciado mundo en que vivimos, azotado por la ambición de poder, por el materialismo y por las guerras que no terminan.

Cuando Don Augusto Vidal regresó de su exilio en Rusia, era un derrotado, no tenía poder ni podía servir a nadie, y por eso mismo sus aduladores

y estiralevitas de antes le volvían la espalda.

De todas formas puedo atestiguar, que la única casa del pueblo en donde más tenía presentarse —según su propio testimonio—, era la Casa-Cuartel de la Guardia Civil, y allí fue recibido con el máximo respeto y atención, tanto por el Comandante del Puesto, que lo era entonces, Don José Molero Gamboa, como por el resto del personal a sus órdenes, entre los que tuve el honor de encontrarme.

Así fue como tuve ocasión de conocer y tratar al señor Vidal y estrechar su mano a pesar de haber luchado en diferentes campos, él como Comisario Político en las brigadas internacionales y este servidor en el Ejército Nacional como soldado raso. En aquellos momentos se sentía acosado y perseguido por todas partes, pero cuando se fue dando cuenta de que los fascistas no se comían a nadie, llegó a tomar confianza y a hablar de la cultura, de la derrota del ejército republicano, de sus penalidades en el exilio, de las colonias de niños españoles en Rusia, enviados por el (benéfico) gobierno de Negrín, y como no, también hablamos de la División Azul, de los rusos y de sus cualidades culturales y humanas.

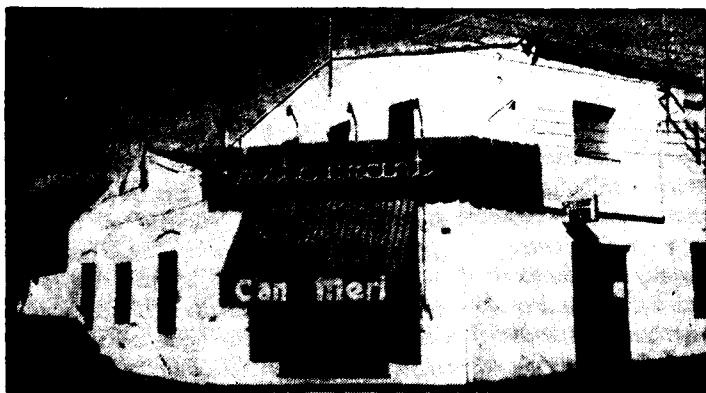
En una de sus periódicas presentaciones en el Cuartel, me habló del proyecto y la ilusión que tenían él y su esposa, de emprender de nuevo las tareas educativas y el estudio y preparación de un Diccionario hispano-ruso para el mejor conocimiento de la cultura de los dos pueblos y el desarrollo de las relaciones de los dos países. Creo que llegamos a compenetrarnos y comprendernos mejor, por haber pisado el mismo terreno y sufrido las mismas dificultades para poder comunicarnos con las personas de un país al que sólo conocíamos por los desagradables motivos que nos llevaron allí.

Para mi concepto, era un hombre reservado, que había sufrido mucho y estaba de vuelta de muchas cosas a causa de los fracasos y desengaños. No pensaba en la política ni en rebanchas de esta clase, sólo pensaba en su familia, en alcanzar un puesto de trabajo dedicado al estudio y a la enseñanza de nuevas generaciones. Sufrió y se sentía defraudado y dolorido como nos sentíamos la mayoría de los que habíamos luchado en la guerra de España, manipulados por las potencias extranjeras.

Su cultura y personalidad eran muy superiores a las mías, pero rápidamente sabía adaptar su conversación a la de su interlocutor sin el menor atisbo de superioridad. Si tuviese que hacer ahora una definición, diría lo siguiente: Un Catalán universal cuyo talento y capacidad intelectual no tiene fronteras ni raquitismos idiomáticos.

Le presté un libro escrito por un compañero suyo de infortunio y que también padeció las miserias del exilio en Rusia, en el cual se hacía mención de los sufrimientos de los niños españoles en las colonias del Sindicato de la Enseñanza, y también de los procedentes del ejército republicano, que pensaban encontrar allí el paraíso prometido y resultó todo una verdadera farsa. Me contestó sinceramente, que casi todo lo allí escrito y publicado era realidad. También se sorprendió que yo tuviese en mi poder una allocución del general Emilio Kleber, jefe de la 45 División en el frente de Aragón, en la que Don Augusto figuraba como Comisario Político: Sólo me contestó que aquello era una mentira piadosa para ocultar las derrotas.

Francisco Ramos Díaz

C/. Almogávares, 17 - Tel. 8301 08

**RICARD
MONTIEL
I AGUILO**

CONSTRUCCIONS

C/. Cadí, 6 (Urb. Rufí)

Tel. 8307 77

LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de

Fontaneria

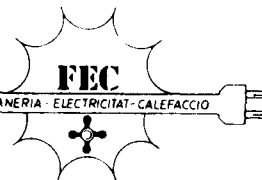
Electricitat

Calefacció

INSTAL·LACIONS

FEC

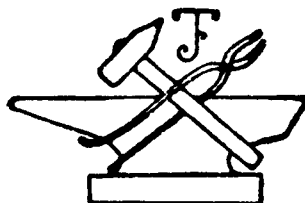
FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIO

Carrer Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83 04 96

LLAGOSTERA

Joan Turon Rabassedas

FERROS FORJATS

**SERRALLERIA
AMB FERRO i ALUMINI**

C/. Estrella, s/n. - Tel. 83.09.05

LLAGOSTERA

acudits d'en **RAMON**

ÒNDIA !! JA PLOU.
I JO SENSE TENIR
L'ARCA ACABADA.

"EL TEATRE AL CARRER"

El Festival d'Avinyó, una visita obligada per als bons aficionants

El Festival de Teatre d'Avinyó és el més important de quants es celebren a França i probablement arreu del món. Avinyó és una atractiva ciutat que encara conserva la forma de ciutadella en ésser voltat, tot el casc antic, per unes muralles que recorden la importància de la vila duran l'Edat Mitjana, centre cultural, polític i religiós. Cada any ve organitzant un esplèndid festival que recull totes les vessants de l'art escènic: Teatre en totes les seves possibilitats, Ballet, Dansa, Circ, Música, Folklore, Titelles, Pantomina, Mim, Exposicions, Col·loquis, Debats, Grups d'Animació, "Happenings", etc.

Dues visites que m'han impressionat

A l'any vuitanta, arran d'un article al "Punt Diari" vaig assabentar-me de l'existència del Festival. Va ésser dit i fet. Al cap de setmana següent, amb tres companys més, vam fer la primera excursió a la ciutadella francesa. Són gairebé quatre-cents quilòmetres d'autopista, que es fan sense dificultat en unes cinc hores. La primera experiència va ésser sorprenent i encisadora. Encara no amb vint-i-quatre hores vam veure espectacles al carrer de tot tipus. Els artistes et meravellaven en qualsevol faceta, i tot eren actuacions fora de programa, és a dir el que podríem designar com a segona fila (?).

El record més agradable però, el tinc fora del centre teatral. A la matinalada, quan totes les representacions s'acabaven, la gent de l'escena es reunia fora la muralla en una espècie de barraques-bar on es feia l'últim toc, caixalada o tertúlia. Era emocionant i decadent, veure tots aquells rostres amb pintures i maquillatges mig esborrats, amb cara de cansament, lluny de la imatge que tal vegada havíem contemplat feia poca estona. Al final, tots plegats, amb sacs de dormir, tendes, mantes, o senzillament papers de diari, anàvem a dormir a la vora del riu (el que té el famós pont), ja quan

començava a clarejar. Era una metàfora medieval. Els comedians i el poble baix (nosaltres) dormint sota les estrelles.

El Festival s'ha tomat més seriós...

No sé per quins motius l'any passat no hi vam anar. Però enguany hem augmentat la colla i hem fet una nova excursió. L'entrada d'un govern socialista, en contra del que es podria pensar, ha posat més "serietat" a la Festa. D'entrada, les barraques fora muralla, apareixen perfectament ordenades en un llarg passeig. La gent ja no dorm al costat del riu, s'han ampliat els campings. Això sí, assequibles de preu i amb "mentalitat europea", per exemple, les dutxes eren a l'aire lliure i uni-sex. La gatzara a la nit acabava més aviat, i fins i tot vam veure uns gendarmes fent plegar un presumpte faquir que s'estirava sobre un piló de vidres trancats. La veritat és que portava l'esquena amb innombrables talls sagnants.

Però això és Avinyó, i cada dia durant un mes (enguany del 10 de juliol al 7 d'agost) es representen espectacles a 18 teatres oficials, dels quals destaquem l'incomparable marc del Palau dels Papes. Paral·lelament, s'escenifiquen mig centenar d'obres de teatre "en off", que agrupa als marginals i experimentals. Ah! i el teatre del carrer totalment gratuït. Els espectacles oficials i "off", surten a unes sis-centes pessetes, i més bé de preu si s'agafen les entrades per endavant i en grup.

Una altra qüestió és que si vols visitar la ciutat: museus, monuments, etc., resulta francament car, ja que el lloc més senzill ja costa deu o quinze francs. Ara, és fàcil suposar que organitzar un festival d'aquesta magnitud (per exemple, en aquesta edició es presentaven onze obres de joves autors francesos) ocasiona una gran quantitat de despeses que surten en bona part

Foto Xavier Ruiz

del municipi d'Avinyó. (A l'any 79 hi aportà cinc milions de francs, que al canvi actual vénen a ésser vuitanta milions de pessetes).

Avinyó, Sitges, Llagostera...

És difícil trobar a Catalunya, i ja no diguem a Espanya, un Festival semblant. Potser, salvant les distàncies de qualitat i quantitat, el de Sitges (que no he visitat), és l'únic que té uns esquemes similars.

L'any passat a Llagostera es va celebrar una interessant Mostra de Teatre. Cal esperar que hi haurà continuïtat. El que m'atreveixo a demanar des d'aquestes ratlles, és que el poble, la gent interessada en el teatre, intenti mantenir i, a poder ser, ampliar l'ambient que comporta l'espectacle en viu. La Festa de la Diada de Sant Jordi, és un digne exemple del que es pot fer amb uns mínims d'imaginació. En temps en què es parla de decadència cultural, i ja no diguem d'altres coses, el teatre significa un espai obert a la comunicació, el divertiment, l'expressió lliure...

Un darrer prec: els que pogueu, visiteu el Festival d'Avinyó-83. Ben segur que valdrà la pena.

Joan Ventura i Brugat

CURSET DE NATACIÓ

ENTREVISTA A NEUS RODES

— Monitora de Natació

És molt important començar aviat

Sobren els comentaris a l'hora de destacar la importància que té per a l'individu el saber nadar. A Llagostera, a la piscina dels Escuts, ja fa uns anys que s'organitzen uns cursos de natació que han anat tenint molt bona acollida.

Una de les monitores és la Neus Rodes a qui ha estat feta la següent entrevista.

—Des de quan es fan i com sorgí la idea d'aquests cursos?

—Fa quatre anys l'Ajuntament va arrendar la piscina dels Escuts ja que no la feien servir. En assabentar-me d'això vaig fer la proposta al Conseller d'Esports. L'Ajuntament llogà la piscina i nosaltres fem els cursos.

Des de fa dos anys la piscina és portada per l'Associació de Veïns de la Urbanització i nosaltres particularment la lloguem, pagant un tant per la gent inscrita.

—Parlem una mica del que ha estat el curs aquest any. Quina participació hi ha hagut?

—En aquest sentit podem estar molt contents i també agraïts per l'acceptació, ja que cada any ha vingut més gent. Concretament érem 134 (uns 30 adults i la resta mainada), i hem hagut de dir que no a molta gent.

Hem fet tres categories:

—de 6 a 12 anys de 2/4 de 10 a 2/4 d'11 del matí.

—de 3 a 6 anys i adults de 2/4 d'11 a 2/4 de 12.

Els dos últims anys hem agafat els més petits i els adults, ja amb la idea de fer-los a la mateixa hora, per si alguns pares volien aprofitar-ho.

També hem tingut una noia disminuïda física que n'ha après i es podria estudiar la possibilitat de fer un grup especial si hi haguessin més interessats.

—Quina duració ha tingut i quant s'havia de pagar?

—Aquest any hem fet tot el juliol de dilluns a divendres. Els preus han

estat de 2.000' ptes. els nens i 2.500' ptes. els adults. Esperem que es pugui mantenir. Això es podria aconseguir amb un patrocini o subvenció de l'Ajuntament.

—Quantes persones sou les que en teniu cura?

—Hem estat quatre: dues monitores i dues ajudants. Nosaltres a l'hivern ja hi treballem, ensenyant a nans d'escoles i a adults.

—Explica'ns una mica quin sistema seguiu per a l'ensenyament.

—Agrupem a la gent per nivells. Podríem dir que en general fem tres grups: Adaptació, iniciació i perfeccionament, i al llarg del curs, segons l'evolució de l'individu se'l posa a l'un o l'altre.

La dificultat més gran és vèncer la por. Un cop superat això ens podem dedicar a l'aprenentatge d'un estil. En aquest moment una altra dificultat és la coordinació de moviments i respiració.

No cal tenir un estil perfecte, sinó que la persona tingui confiança en ella mateixa i que sàpiga reaccionar davant d'una dificultat en un moment donat. Quan és capaç de fer això es considera que sap nadar.

—Quines són les principals diferències entre petits i adults?

—En els nens hi ha l'avantatge que en comencen a aprendre jugant. Als adults els costa una mica més, ja sigui per falta d'agilitat física, perquè es fixen molt més en els perills...

La natació no té edat per aprendre'n i practicar-la, és un dels pocs

esports que es pot fer fins a molt gran.

—Quins resultats s'aconsegueixen?

—Els resultats són molt positius i tothom fa moltes millores.

Al final del curs hem fet una festa, amb lliurament de diplomes i unes medalles de participació donades per l'Ajuntament. Després d'una desfilada es va fer una demostració per part dels nens.

—Llagostera tindrà aviat una piscina municipal ¿com pot repercutir en la pràctica de la natació i en la realització de cursos d'aquesta mena?

—Amb la piscina municipal es pot crear molt més ambient. Es poden fer grups de nedadors per competir amb altres agrupacions.

Esperem que l'Ajuntament compti amb nosaltres per als cursos, ja que sempre fa il·lusió continuar el que un ha començat. Amb una piscina municipal també es podrien fer més hores i intentar de trobar un horari més adient per a la gent que treballa.

Per acabar aquesta xerrada amb la Neus, i com a assistent al curs d'aquest any, voldria manifestar que la meua impressió personal és que l'aprenentatge és rapidíssim comparat amb el que es pot fer particularment i que en la majoria dels casos el nivell aconseguit és el suficient perquè hom es vegi en cor d'acabar de perfeccionar-ho pel seu compte.

Ll. Torres

CURIOSITATS DE L'ÀVIA

Menjars del temps de la meva àvia i padrina Faustina.

Any 1860

Hi ha qui diu que val més bona gana que bona vianda... ¡Oh, ca!... dubto de semblant dita. Val més bona gana... i bona vianda, ja que

si no és té gana és difícil menjar amb gust i més si és té qualsevol guisat; sempre es menja amb més apetit i el plat és bo. La vianda bona fa venir gana, el plat ordinari la fa fugir.

Bona vianda i bona gana és el tot... i que diguin.

(Transcripció original)

COLOMS Y COLOMINS ROSTITS

Una volta plomats y netejats, s'hi posen tires de cansalada, s'emboliquen ab fulles de cep, se lliguen ab un fil, se posen a l'ast y 's rosteixen mitja hora bona.

COGULLADES A LA GRAELLA

Després de ben netejada y escumada se fa una marinesca ab un xich de mantega, sal, julivert,

cebetes y farigola, deixant la ab aquest condiment mitj' hora y fenthi un tall oblicuu al llong que no sigui fondo. Passat aquest temps se posa a las graellas, tiranthi oli ab freqüència pera que no's torni dura y 's servirà en un toballó guarnit de julivert.

SALSA DE POBRE

Talles cebetes, escalunyes y julivert y ho poses tot en una cassola ab brou, sal, pebre y una mica de vinagre, y ho serveixes fret o calent.

Pot afegirshi si 's vol una mica d'oli d'oliva, y 's pot variar ab una mica de vi blanc.

V i V

MOTS ENCREUATS

NUM. 17

HORITZONTALS:

1.— Municipi de l'Alt Camp, lloc d'un important encreuament ferroviari. 2.— Es posa l'avió sobre l'aigua. Molt poc freqüents, plural. 3.— Consonant repetida. Monarca. Nom de lletra. 4.— Superior d'un Monestir. Greix del porc. 5.— Mancat de netedat. Ou mal covat. 6.— (Al revés) Ematomes. 7.— Que contreguin matrimoni. Petit antílop semblant a la cabra. 8.— Aire tret en respirar. Barra on gira una politja. Culpable (femení). 9.— (Al revés) Famella del porc. Cada nivell d'un edifici per sobre el carrer. 10.— Abreviatura de frare. Despectivament, gent. 11.— Cada un dels treballs artístics. Nota musical. Condiment.

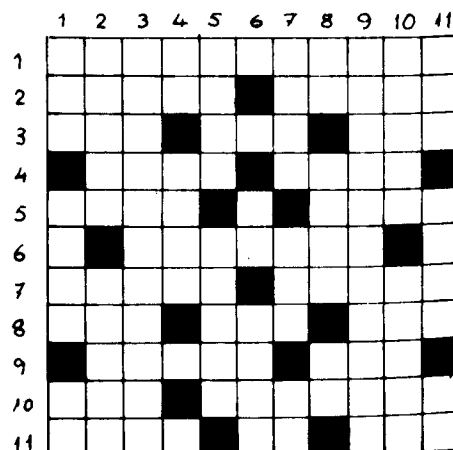
VERTICALS:

1.— Borsa que tenen les aus, sota la gola. Cavitat per on rep l'aliment. (Repetit) Poc consistent. 2.— Senar. Home incult i bretol. 3.— Esfonsar el cap dins l'aigua. 4.— (Al revés) Déu dels egipcis. (Al revés) Lletra grega. 5.— Planeta. (Al revés) Sortint ple de caires i esquerdes d'una vena de pedra. 6.— Adverbi que indica lloc. Adverbi llatí. 7.— Arc de Sant Martí. Població de Provença. Adhuc, encara que fos. 8.— Emperador de l'Iran. Període de temps, plural. Consonants. 9.— Que són del seu origen plural. 10.— Dona ximple. Operació aritmètica. 11.— Consonant repetida. Pell adobada molt suau per fer guants. Contracció.

SOLUCIÓ AL NUM. 16

HORITZONTALS: 1.— Marialluïsa. 2.— Atans.Lunar. 3.— Cub. Cua.Hug. 4.— Racó.Clan. 5.— Rasa.A.óbaS. 6.— U.Subsidi.O. 7.— Brasa.Vital. 8.— III.Lla.Ans. 9.— Gremi.lbi. 10.— Noé.Antilop. 11.— Orsa.Xe.Ena.

VERTICALS: 1.— Mac.Rubí.No. 2.— Atura.Rigor. 3.— Rabassaires. 4.— In.Caus E.A. 5.— Ascó.Balma. 6.— L.U.As.Linx. 7.— Llac.Ivà.Te. 8.— UU.IodI.II. 9.— Inhabitable. 10.— Sauna.Anion. 11.— arG.Sols.Pa.

CASAS MASCRAU SA

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258

TALLER DE REPARACIONES

COCHES NUEVOS Y USADOS
TOTALMENTE REVISADOS

HUNET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

garden center
costa brava

83 04 62 - Cta. Comarcal K. 25.7
de Girona a S. Feliu Guíxols

LLAGOSTERA
(Girona)

DIA 27 D'AGOST

Prova de dards a Manresa:

1.er Toni Martín

2.on Molero

PROPER 18 DE SETEMBRE

PROVA DE DARDS A BLACK-CAT:

BLACK-CAT / MANRESA

**Oferta
AGOSTO 1982**

En verano
ALDI...
sirve a
todos.

ALDI
el estilo diferente y
los precios más bajos